

Karel May

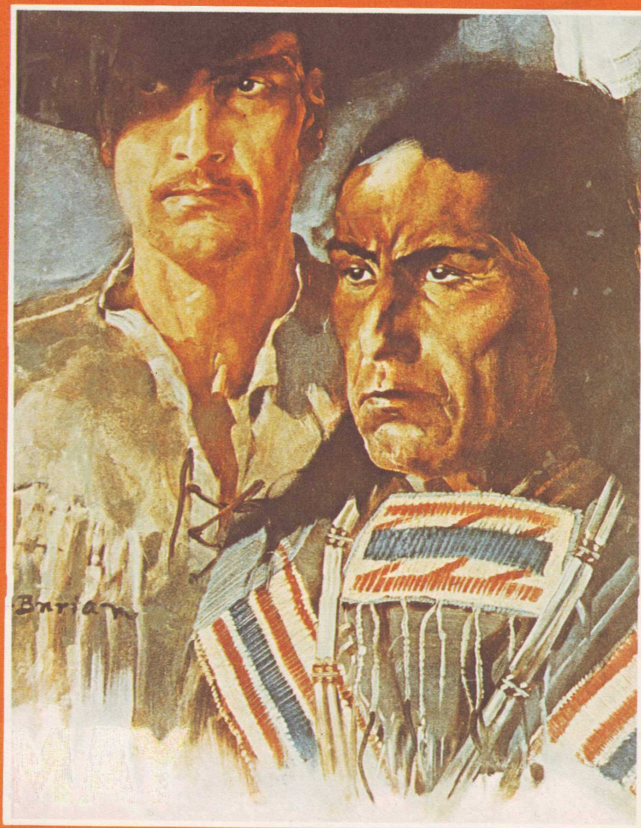
ILUSTRACE ZDENĚK BURIAN

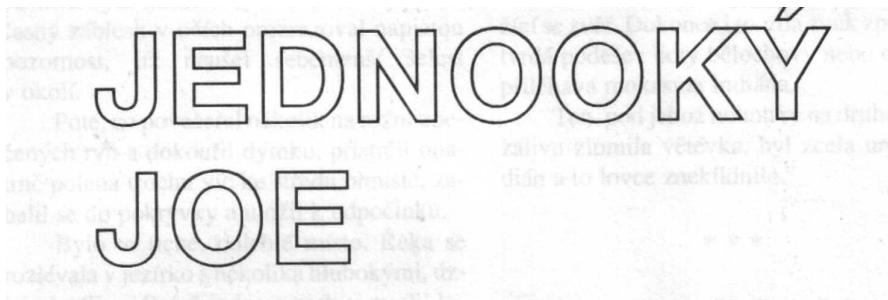
JEDNOOKÝ JOE

cena 12 Kčs

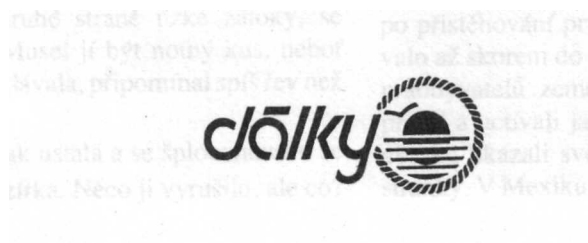
Doplněno povídkou: K. May – MUŽ ZE STAKED PLAIN
PŘÍLOHA: kreslený seriál KAPITÁN NEMO – podle románu J. M. Trosky

Karel May

ILUSTRACE ZDENĚK BURIAN

Smrtící Oheň

Nad Bighornskou říčkou se skláněla noc. Na břehu plápolal oheň, udržovaný po indiánsku tak, aby jeho záře nebyla příliš daleko viditelná. U něho tábořil osamělý lovec. Prošedivělé vlasy mu splývaly v dlouhých pramenech na široká ramena, jeho obrovitá postava byla zosobněným klidem a jen občasný záblesk v očích prozrazoval napjatou pozornost, již neušel sebemenší šelest v okolí.

Poté, co povečeřel několik na rožni upečených ryb a dokouřil dýmku, přistrčil opatrně polena trochu víc ke středu ohniště, zabalil se do pokrývky a uložil k odpočinku.

Bylo to tiché, odlehlé místo. Řeka se rozlévala v jezírko s několika hlubokými, úzkými zálivy. Právě jeden z nich si zvolil lovec za své tábořiště. Kanoe přivázaná ke břehu se houpala na vlnkách. Kvapem se stmívalo, ale prales ještě zvučel jemnými šelesty.

Pohyb večerního větru rozechvíval vrcholky stromů, jejichž jemné šumění se mísilo se šploucháním vln v tichou, ale o to velebnější hymnu přírody. Z vrcholku obrovské jedle seběhla čiperná veverka, prohlédla si cizího vetřelce a zdánlivě uklidněna se vrátila opět do svého doupěte. Ryby v řece, přilákané odrazem plamene, se vymršťovaly s hlasitým šploucháním nad hladinu, kolem stoupajícího kouře vířil roj moskytů. Do jejich tance vpadla noční můra, vzápětí se však zřítíla se sežehnutými křídly do plamenů. Naproti, na druhé straně úzké zátoky, se ozvala žába. Musel jí být notný kus, neboť zvuk, který vydávala, připomínal spíš řev než kvákání.

Náhle však ustala a se šplouchnutím se potopila do jezírka. Něco ji vyrušilo, ale co?

Ten, kdo se po léta protloukal tisícerými nebezpečími na Divokém Západě, dovede posoudit každý sebemenší varovný zvuk přírody. Za vodou zaznělo slabé, sotva slyšitelné zapraskání zlomené větvičky, která ležela na zemi. Lovec zpozorněl, protože – i když šlo o zvuk nepatrný – pro zkušeného trapera hovořil stejně výmluvné

jako hlasitá řeč. Zlomí-li se větvička ve výši, na stromě, neznamena to žádné nebezpečí: jde buď o dílo větru nebo nějaké drobné zvěře; zapraská-li však dřívko na zemi, pak je nasnadě možnost, že je poblíž člověk, snad nepřítel. A staří zkušení lovci umějí přesně rozlišit, zlomila-li větvičku lidská noha nebo jen plížící se zvěř. Dokonce i to, zda zvuk způsobila tvrdá podešev boty bělochovy nebo ohebná, přiléhavá mokašina Indiána.

Ten, pod jehož nohou se na druhé straně zálivu zlomila větévka, byl zcela určitě Indián a to lovce zneklidnilo.

* * *

Spravedlivý člověk nikdy nebude schvalovat postup bělochů proti rudokožcům v oněch dobách, kdy pralesy severozápadu nebyly dosud změněny v bydlíště bledých tváří. Indián je také člověk a má svá lidská práva. Neměli mu proto odpírat nárok na život a zbavovat jej poznenáhlu všech možností svobodného života. Co pomohly krásné řeči v americkém senátě o „požehnání civilizace pro divochy“, když slova a skutky se rozcházel.

Indiánům kdysi patřila celá americká země. Byli pány půdy a všeho, co na ní rostlo. Žili svým způsobem a cítili se spokojeni a šťastni bez civilizace. Ani jedna ze starých indiánských bájí nevypráví o takovém vraždění a prolévání krve, jaké nastalo krátce po přistěhování prvních bělochů a pokračovalo až skorem do úplného vyhubení rudých praobyvatelů země. První bělochy Indiáni přijali a uctívali jako bohy. Ale tito bohové vbrzku ukázali své lidské, a spíše nelidské stránky. V Mexiku a v Peru byla vandalským způsobem pustošena pole, vesnice i města; zničením přirozených vodních závlah byla země obrácena v poušť.

Bezměrné chamtivosti, zradě a často i pouhé samolibosti různých „širitelů kultury“ padly za oběť milióny životů pokojných domorodců. Tisíciletá kultura, dosáhnuvší v Mexiku vysokého stupně, byla rozšlapána a zničena surovými španělskými žoldáky. A ve Spojených státech? Indián musel hynout, nezbylo mu nic jiného než zánik. Bylo by nespravedlivé posuzovat domorodé obyvatelstvo Západu podle doslechu a zpráv, jež prošly mnohými a mnohými ústy, soudit je podle nepřátelského smýšlení proti „bledým tvářím“,

teré mu nepřátelství samy vnutily. Indián byl ve svém nitru spravedlivý, pravdomluvný, věrný a udatný člověk. Lze se divit, že neustálé šizení a okrádání v něm vypěstovalo nedůvěru, odpor a nepřátelství proti bělochům? Bez ohledu na dané sliby byl hnán z jedné „rezervace“ do druhé, vždy do nových a horších území. Není proto divu, že se snažil hájit přičlený kousek země, která mu kdysi patřila celá. Indián umíral, zasažen tisíci ranami. Ohnivá voda, neštovice a podobná požehnání vnucená mu civilizací dlouho nedovedly jeho sílu podlomit. V divokých Skalistých horách se odbývaly jeho poslední boje. Indián věděl, že všechny kmeny, které se vzdaly bělochům, hynuly pomalu bezectnou smrtí. On však chtěl zemřít jako hrdina se zbraní v ruce. Všechny takzvané pokojné kmeny: Quares, Zuniové a Pueblos vymizely, aniž po sobě zanechaly památku. Ale Komančové a Apačové na jihu a Siouxové na severu, vyhnání ze svých prérií, se bránili ve Skalistých horách do posledního dechu.

* * *

Traper, odpočívající na břehu Bighornské říčky, věděl, že vojáci z pevnůstky Cast, ležící níže po proudu, se nedávno střetli s houfem Siouxů z kmene Tetongů, který právě lovil buvoly. A podle zákona savany patří lov tomu, kdo jej první začal. Přesto si dragouni, kteří začali s lovem později, činili nárok na celou kořist. Došlo k boji, v němž zvítězily moderní zbraně bělochů. Tetongové byli se ztrátou mnohých mrtvých a raněných zahnáni. Dalo se tedy předpokládat, že Siouxové pomstí tuto zradu na prvním bělochovi, který jim padne do rukou. Proto měl náš lovec pádný důvod mít se na pozoru.

Pod přivřenými víčky pozoroval okraj houští za vodou, kde se ozval šramot. Zátoka zde byla nejvýš sedm až osm metrů široká, takže světlo táborového ohně ještě slabě ozařovalo okraj protější houštiny. Teď se tam opatrně a neslyšně rozhrnulo křoví a objevila se dvojice světlých očí, které však okamžitě zakryla sklopená víčka. Šlo zřejmě o starého a zkušeného bojovníka, který věděl, že lesk očí lze za tmy dobře postřehnout. Nato se křoví opět neslyšně uzavřelo. Rudoch se přesvědčil, že lovec je sám.

Ve tmě nebylo možné rozeznat, zda je Indián pomalován a tudíž na válečné stezce, nebo přišel-li s mírumilovným úmyslem.

Nepsané pravidlo Západu prikazovalo, v takovém případě se připravit na setkání nepřátelské. Byl sám? Nebo se připlížil k řece jako zvěd nějaké skupiny, která nablízku táboří a zahlédla lovcův oheň? Náš trapper předpokládal správně, že rudoch je sám. Jako zvěda vysílají totiž Indiáni obvykle mladé bojovníky, aby se jim dostalo jednak cviku, jednak možnosti vyznamenat se. A tenhle jednal jako starý a zkušený válečník. Zbývaly jen dvě možnosti: buď přišel v pokojném úmyslu a pak co nejdříve vystoupí z lesa, posadí se s hrdým pozdravem k ohni a upozorní lovce na jeho neopatrnost. Anebo přijde s úmysly nepřátelskými. Pak nezbude než hájit svůj skalp.

Lovec krátkou chvíli vyčkal, pak se opatrně vybalil z pokrývky a shrnul ji tak, aby se zdálo, že pod ní ještě odpočívá. Nato uchopil pušku a bez nejmenšího hluku se odplížil do stínu lesa.

Rudoch se mohl přiblížit jen z levé strany. Běloch si tedy vyhledal tím směrem pod několika keři vhodný úkryt. Tam čekal a spoléhal na svůj výborný sluch. Oči přivřel, aby zvěd nezpozoroval jejich blýskání. Žádný šramot nebo šustot, ale jen lehký, sotva znatelný závan vzduchu konečně prozradil příchod neznámého. Přivál s sebou vlnu nepříjemného pachu zvířátka, které rudoch ulovil, upekl a snědl. Již tato okolnost potvrzovala, že je to zvěd na válečné stezce. Indiáni totiž nepohrdnou masem nepříjemně páchnoucího vačnatce jen tehdy, nemají-li právě nic jiného k snědku. Bojovník nechtěl ztratit čas lovem a také se prozradit výstřelem. Proto se spokojil pečením z vačnatce, kterého objevil v dutině stromu.

Nyní se ocitl tak blízko, že se ho lovec mohl dotknout rukou. Pomalu a neslyšně jako had prolezl kolem jeho úkrytu. Správné, neslyšné plížení je velké umění, které vyžaduje dlouhého cviku a vytrvalosti. Celá váha těla spočívá jen na špičkách prstů u nohou a rukou, které se jako jediné dotýkají země. Dřív než se plížící opře, je nutné terén opatrně ohledat špičkami prstů, jestli neleží v cestě nějaké dřívko nebo suchý list. Špičky nohou se musejí dotknout přesně téhož místa, kde předtím spočívaly špičky prstů rukou. „La-ma-tiši“ – „viděti prsty“ – tak výstižně nazývají Navajové vzácné umění, jehož mnohý dobrý střelec a jinak zdatný westman do smrti nedosáhne. Při plížení po chodidlech, dlaních nebo dokonce kolenou

se nelze vyhnout občasnému šramotu. Zrádné zlomení větvičky krátce předtím za vodou prozradilo, že rudoch – jinak mistr v tomto umění – je unaven a dotkl se na okamžik kolenem země.

Nyní právě míjel lovce, a bylo tedy nutno jednat rychle. Traper odložil pušku, obrátil se za Indiánem a vymrštil se na jeho napjaté tělo. Levicí ho uchopil za hrdlo, pravice ozbrojená pažbou revolveru bleskurychle dopadla na protivníkovu hlavu a omráčený Indián bez hlesu padl. Přemožitel ho svázal lasem, které si odepjal od pasu. Vrátil se pro pušku a pak odnesl zajatce k ohni. Rozdmýchal znovu plameny, aby mohl lépe pozorovat, co se bude dít dál.

Trvalo drahnou dobu, než rudoch otevřel oči. Přestože se mu situace zdála beznadějná, jediný tah jeho obličeje, jakoby z kamene tesaného, neprozradil překvapení nebo dokonce strach. Zavřel opět oči a ležel zdánlivě bez pohnutí, potají však napínal svaly, aby vyzkoušel pevnost pout. Vlasy měl stočeny na temeni hlavy, na níž nebylo jakékoli ozdoby z perí, která by prozrazovala hodnost náčelníka. Oděn byl jen v haleně a kalhotách z měkké jelení kůže: na nohou měl mokasíny z pevné buvolí kůže, za pasem vězely lovecký nůž, tomahawk a váček s náboji. To dokazovalo, že někde nablízku schoval pušku, která mu byla při plížení na obtíž. Tam pravděpodobně zanechal i koně.

Traper věděl, že zajatec by nikdy nezačal sám mluvit. Po chvíli mlčení ho proto oslovil směsí angličtiny a indiánských nářečí, obvyklou podél hranic rudošských území.

„Co hledá rudý muž u mého ohně?“

„Ča-tlo!“ zněla pohrdavá odpověď.

To slovo pochází z nářečí Navajů a znamená žábu, v přeneseném slova smyslu pak kvákala, mluvku a zbabělce. Odpověď mohla tedy obsahovat urážku, kterou však lovec úmyslně přeslechl. Proč zajatec mluví nářečím Navajů? Vypadal spíš jako Sioux.

„Máš pravdu, že se zlobíš na žábu,“ odpověděl lovec klidně. „Prozradila mi tvou přítomnost. Kdybys ji nebyl vyrušil uprostřed kvákání, nebyl bys teď mým zajatcem. Co myslíš, že s tebou udělám?“

„Ni niskii tsetsetsokhišan ši – vezmeš si můj skalp,“ zněla hrdá odpověď.

„Ne, to nechci,“ pravil traper. „Nejsem tvůj nepřítel! Jsem přítelem všech rudých mužů. Zajal jsem tě jen proto, abys mi nemohl uškodit. Ke kterému kmeni patříš?“

„Ši tenuai.“

To slovo znamená „muži“. Tak nazývají Navajové sami sebe. Zajatec chtěl tedy říci, že patří ke kmeni Navajů.

„Proč nemluvíš pravdu? Znáš řeč Navajů: neumíš ji dobře. Tvá výslovnost mi prozrazuje, že patříš ke kmeni Tetongů. Mluv proto buď svou vlastní řečí, nebo řečí bílých mužů. Mám rád pravdu a pravdu ti také odpovím.“

Spoutaný rudoch poprvé pohlédl lovcí přímo do obličeje.

„Znám dva druhy bledých tváří,“ pravil pak pomalu, „světlovlasé Yankees a tmavovlasé Španěly. Ke kterému patříš?“

„Ani k těm, ani k oněm,“ zněla odpověď.

„To je dobře. Jsou to lháři se světlými skalpy a lháři s tmavými skalpy. Ke kterému kmeni tedy patříš?“

„Náležím k národu, který obývá vnitrozemí za Velkou vodou. Přišel jsem jako lovec bez zlých úmyslů a jsem přítelem svých rudých bratrů.“

„Je málo bledých tváří, které jsou opravdovými přáteli rudých mužů. Slyšel jsem jen o dvou, a to jsou velcí bojovníci. Jejich střely nikdy neminou cíl a s šedým medvědem bojují ozbrojeni jen nožem. Ti dva také mluví řečí všech rudých mužů.“

„Jak se jmenují?“

„Jsou to Old Firehand a Old Shatterhand. Vinnetou, náčelník Apačů, je jejich bratrem.“

„Kouřil bys s nimi kalumet?“

„Jsou to slavní muži. Musel bych čekat, až mi sami nabídnou dýmku míru.“

„Jak se jmenuješ?“

„Nazývají mne Pokai-Po, Smrtící Oheň.“

„Jsi druhým náčelníkem Siouxů z kmene Tetongů?“

„Jsem,“ přisvědčil zajatec.

„Slyšel jsem o tobě. Náčelník Siouxů nesmí přede mnou ležet spoután. Jsi svobodný!“

Rozvázal laso a osvobodil zajatce.

„Jsi udatný a spravedlivý bojovník. Stal ses nepřítelem bělochů proto, že Španělové a Yankeeové zradili přátelství, které jsi jim nabídl. Existuje ale přece mnoho jiných kmenů bílých mužů a mnozí z nich jsou přátelé rudochů. Je nespravedlivé nenávidět všechny bělochy jen proto, že někteří z nich jsou zrádci a zbabělci. Chtěl jsi mne přepadnout, ale já tě zajal. Mohl jsem si vzít tvůj skalp, ale osvobodil jsem tě. Vykouříme teď tedy dýmku míru a rozejdeme se jako bratři.“

Lovec sňal z opasku kalumet a začal ho plnit. Indián – ačkoli byl rád, že zachránil skalp – přemýšlel, nebude-li na újmu jeho cti, když vykouří dýmku s neznámým bělochem. Proto se zeptal:

„Jsi náčelníkem bělochů? Jak se jmenuješ?“

„Smrtící Oheň se nemusí stydět, když se mnou vykouří kalumet. Jsem Old Firehand.“

Indiáni jsou zvyklí nedávat za žádných okolností najevo své překvapení. Tentokrát však náčelník nemohl potlačit údiv.

„Uff! Old Firehand! Mluvíš pravdu?“

„Mohl by snad obyčejný bílý muž přemoci Smrtící Oheň? Necht' se náčelník Siouxů vedle mne posadí. Nebo snad máme být dále nepřátelé?“

„Budeme bratry,“ pronesl slavnostně rudoch. „Tvoji nepřátelé jsou mými nepřáteli, a tvoji bratři jsou mými bratry. Budeš vítán ve všech vigvamech Siouxů a náš život budiž jedním životem. Jeden zemře za druhého.“

Od toho okamžiku si mohl být běloch jist, že získal navždy věrného přítele, který bude kdykoli ochoten obětovat pro něj svůj život. Zapálil dýmku, odfoukl kouř předepsanými směry a podal ji pak náčelníkovi. Ten opakoval obřad, načež mlčky dokouřil. Hlavička dýmky byla vytesána z kamene z posvátných lomů na severu, a každý vyfouknutý obláček kouře znamenal něco jako přísahu k velikému Manitouovi, že zpečetěné přátelství bude trvat navěky. Bílé tváře mezi sebou uzavírají přátelství jinak – a někdy je při úmluvě cítit nejen tabákový kouř, ale i alkohol. Pak není výjimka, že dva běloši, kteří si před okamžikem přísahali věčné přátelství, zanedlouho pro nepatrnou malichernost sáhnou po revolveru a jejich „přátelství“ skončí smrtí jednoho z nich.

Když Indián uzavře bratrství, znamená to, že před svým druhem už nebude mít žádná tajemství. A tak se Old Firehand dověděl, co vlastně přivedlo Smrtící Oheň k Big-hornu:

„Válečníci Tetongů přišli z hor, aby lovili buvoly, kteří tudy táhnou k jihu,“ vyprávěl náčelník. „Lov byl dobrý, neboť buvoli přišli ve velkých stádech, jaká již po dlouhá léta nebylo vidět. Synové Tetongů jsou silní a udatní, proto leželo na prérii hojně úlovků. Potom však přišli vojáci a kořist si vzali. Měli víc pušek než Tetongové. Moji bratři se bránili, byli však zahrnání a ztratili třikrát pět a ještě tři mrtvé. Bylo počínání bledých tváří spravedlivé?“

„Nebylo.“

„Stejný názor mají i rudí mužové. Proto svolali velkou radu a dotazovali se svého kouzelníka. Velký Manitou jim slíbil slavné vítězství, zaútočí-li na bledé zrádce. Proto bojovníci mého kmene povstali, aby nepříteli potrestali. Leží ukryti v lese. Pokai-Po se vydal na cestu k Fort Castu, aby vyzvěděl počet nepřátel a zjistil, kudy je možné se přiblížit k opevněným vigvamům bledých tváří.“

Tento Sioux viděl Old Firehanda poprvé, přesto mu však svěřil veškeré své úmysly. Nebylo divu, že se lovcovy sympatie přiklonily na stranu Indiánů. Směl však on, běloch, schválit tento útok, který by si jistě vyžádal mnoho dalších obětí na životech obou znepřátelených stran?

„Půjde Old Firehand s válečníky Tetongů přepadnout Fort Cast?“ zeptal se po chvilce Smrtící Oheň.

„Nepůjde,“ odpověděl lovec upřímně.

„Proč ne? Vždyť jsi se mnou vykouřil kalumet!“

„Jsem tvým přítelem. Ale i bledé tváře jsou moji bratři.“

„Řekl jsi sám, že byli v nepravu. Chceš být bratrem zrádců a lhářů? Radoval jsem se, když jsem se dozvěděl, že jsi Old Firehand, nyní však vidím, že je těžké být přítelem bledé tváře.“

Co měl lovec odpovědět? Jak náčelníkovi vysvětlit, že je jeho povinností varovat posádku ohrožené pevnůstky? Po chvíli se zeptal:

„Chcete bledé tváře usmrtit, protože vám tak poručil Manitou?“

„Ano.“

„Dobrá. I já musím poslechnout svého Manitoua, který říká, že jen on sám smí mstít bezpráví.“

„Proč tedy ten tvůj Manitou již dávno nepomstil své rudé syny? Nebo je tvůj Manitou jiný než můj? Smrtící Oheň byl v městech bledých tváří a vyslechl řeči jejich kněží. Zná Old Firehand ty řeči? Kdo prolíje krev lidskou, nechť zemře, praví vaše kniha zákonů. Proto bledé tváře v pevnosti zemřou! Milujte jeden druhého, říká jiná vaše kniha. Proč tedy byli usmrceni třikrát pět a ještě tři bojovníci Tetongů, kteří se přece nedopustili ničeho zlého? Máte poslouchat svých náčelníků, praví vaše kniha. Přejde-li náš bojovník k vám a usmrtí-li jednoho z vás, pak je i on usmrcen a vaši náčelníci praví, že k tomu mají právo podle své knihy. Přejdou-li však vaši bojovníci k nám a usmrtí-li desetkrát deset našich, pak my je nesmíme usmrtit, protože vaši náčelníci tvrdí, že k tomu práva nemáme. Cožpak jsou rudí muži prašiví psi a kojoti? Ano, vím, co chceš říct. Jsou některé bledé tváře, které nás za kojoty nepovažují a ty k nim jistě patříš. Víš, že mi dávaš za pravdu, avšak tvá víra ti káže varovat bledé zrádce v pevnosti. Jdi a učiň tak!“

Rudoch se zvedl a hleděl vzdorovitě i trochu smutně do plamenů.

Také Old Firehand vstal a zeptal se:

„Kde táboří válečníci Tetongů?“

„Proti proudu.“

„Jak veliký je jejich počet?“

„Desetkrát deset vezmi třikrát a ještě pětkrát deset.“

Žádný běloch by nebyl dal tak upřímnou odpověď. Old Firehand řekl klidně:

„Nebudu varovat bledé tváře, když to uděláš ty sám.“

„Smrtící Oheň má varovat své nepřátele?“ zvolal rudoch udiveně.

„Ano. Přisedneš do mé kanoe a poplujeme spolu k pevnosti. Tam budeš žádat zadostiučinění a náhradu za své pobité bojovníky. Nedostane-li se ti jí, pak jsem svou povinnost vykonal a ty můžeš pevnost přepadnout, aniž proti tomu budu cokoli namítat.“

Rudoch hleděl zadumaně před sebe.

„Co když bude Smrtící Oheň bělochy zrádně zajat?“

„Jsi mým bratrem a slibuji ti, že můžeš z pevnosti odejít, kdykoli budeš chtít.“

„Jsou to zrádci. Slíbí ti vše, sliby však nedodrží. Chceš a můžeš se pak ujmout Smrtícího Ohně?“

„Myslíš, že se Old Firehand bojí bledých tváří v pestrých šatech? Nedodrží-li svůj slib, pak k nim promluví má puška a můj tomahavk.“

„Věřím ti a půjdu k nim sám. Nikoli v tvé kanoi, nýbrž na koni, jak se sluší na náčelníka Siouxů. Enkh e-anaš – žij blaze!“

V příštím okamžiku rudocha pohltil lesní stín. Jednal zcela podle indiánských zvyků. Běloch na jeho místě by byl jistě ještě o mnohém promlouval, rudoch méně mluví, ale o to víc jedná.

Na spánek si teď už Old Firehand ani nevzpomněl, musel být v pevnosti dřív než Indián.

Zhasil oheň, odvázal kanoi a pustil se po proudu. Cesta rychle ubíhala a dvě hodiny po východu slunce se objevila pevnůstka, postavená na výběžku, který tvoří soutok řek Bighornu a Yellow Riveru.

Zálesák přistál, přivázal kanoi a začal stoupat vzhůru. Před opevněním narazil na jakési ležení. Byly to malé přístřešky z chvojí. Podle různého náradí a pastí rozložených kolem usuzoval, že je to tábořiště traperů.

Několik jeho obyvatel stálo poblíž a cvičilo se ve střelbě. Na kmen nedalekého stromu připevnili prkno s kruhem, načmáraným oharkem. Sloužil za terč. Old Firehand krátce pozdravil a chtěl je minout. Vtom se mu jeden z mužů postavil do cesty. Přes časnou ranní hodinu z něj čpěla kořalka.

„Haló, mistře, tudy se nechodí! My tu střílíme o ceny. Kdo se netrefí, zaplatí ostatním drink. Každý, kdo jde kolem, musí střílet s námi!“

Chlapík byl odporný už svým zjevem. Kdysi patrně dostal v nějaké šarvátce ránu do tváře nožem, který mu sedřel kůži z celé pravé strany obličeje. Pravé oko neměl vůbec. Jeho obličej se zarostlou levou a zarudlou pravou polovinou skrýval nepříjemnou podívanou.

„Že s vámi každý musí střílet? A kdo to poručil, pane?“ otázal se klidně lovec.

„Já jsem to poručil! Jsem náčelníkem těchto počestných gentlemanů. Přišli jsme do Fort Castu nakoupit střelivo a pak se zas dáme do chytání bobrů.“

„Přeji vám dobrý lov! Good bye!“

Lovec chtěl odejít, muž ho však uchopil za paži.

„Stůjte, k čertu, a střílejte s námi! Řekl jsem vám, že každý, kdo jde kolem, s námi musí střílet,“ pronesl výhružně.

„Už jsem řekl, že nechci.“ Lovec setřásl opilcovu ruku a pokračoval v chůzi.

Jednooký se za ním tupě díval.

„Koukejte, on nosí bouchačku jenom na špacír, protože neumí střílet,“ zvolal konečně za lovcem a jeho druhové se začali smát. „Však se ještě podíváme, jestli vůbec umí se zbraní zacházet.“

Old Firehand nevěnoval opilcovým žvástům pozornost a zamířil otevřenou branou do pevnůstky. U strážě si vyžádal okamžitou rozmluvu s velícím důstojníkem. Bylo mu řečeno, že pan major právě vstal a že bude rozmrzen tak časnou návštěvou. O tom se lovec záhy přesvědčil. Důstojník ho uvítal vskutku nevrle.

„Proč mne tak časně vyrušujete? Co si vlastně přejete?“

„Přicházím vás varovat.“

„Před kým nebo čím?“

„Fort Cast má být napaden.“

Major náhle ožil. „Kým?“

„Náčelníkem Tetongů. Táboří s několika sty Indiánů poblíž pevnůstky. Náčelník je mým přítelem a s ohledem na naše přátelství mi slíbil, že prozatím nic nepodnikne. Navštíví nejdříve pevnost osobně a bude od vás žádat zadostiučinění. Nedáte-li mu je, za nic neručím.“

Důstojník svraštil čelo.

„Není vaší věcí, abyste za něco ručil,“ řekl tvrdě a s podezřívavým pohledem dodal: „Mluvíte se mnou poněkud divným tónem.“

„Mluvíím takovým tónem, jaký užíváte vy, majore. Ale myslím to s vámi dobře. Setkal jsem se v lese s náčelníkem a spěchám vás varovat.“

„Sešel jste se s ním v lese! Jak to, že se přátelsky scházíte v lese s náčelníkem Tetongů! Slyšel jsem, že jste zde včera zanechal svého koně a vypůjčil si kanoi. Počínáte si podezřele. Kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se William Winter a jsem lovec. Proč jsem si vypůjčil kanoi? Měl jsem chuť projet se na lodi.“

„Divná chuť. Přejete si ještě něco?“

„Nic. Indiánům se stalo bezpráví. Udělal jsem pro pevnost, co jsem mohl. Další už není mou záležitostí. Přesnější zprávy vám ovšem nedám, protože bych uškodil svému příteli.“

„Nechtěl byste mi prozradit, kde rudoši táboří?“

„Ne.“

„Donutím vás k tomu!“

„Majore, zaručil jsem náčelníkovi jeho osobní bezpečnost.“

„Zbláznil jste se? Přijde-li sem Tetong, zajmu ho a zadržím jako rukojmí.“

„V tom případě mu pojedu vstříc a povím mu, že je jeho návštěva zbytečná.“

„To vám zakazuji!“

„Nic nezakázete, majore. Varuji vás! Strílím po každém, kdo se mne odváží dotknout. Dále vás upozorňuji, že pošlu do Washingtonu podrobnou písemnou zprávu o celé záležitosti s kmenem Tetongů. Vláda, doufám, pochopí, že se nelze divit, když se v tomto kraji Indiáni bouří a přepadají bělochy. Snad se pak postará, aby na hranice přišli zkušenější a rozvážnější velitelé.“

Major zíral užasle na lovce.

„Počkejte, nemohu v té záležitosti sám rozhodnout. Musím se napřed poradit s důstojnickým sborem.“

„Well! Učiňte tak. A potom mi oznamte, má-li Indián zaručen volný pohyb.“

Old Firehand opustil velitele posádky a odešel do obchůdku, aby si koupil několik maličkostí, které potřeboval. Pak vešel do stáje, kde odvázal svého mustanga. Kůň byl odpočatý a uvítal pána radostným zařícením. Lovec ho vyvedl na dvůr a začal sedlat. Old Firehand chtěl být připraven pro každý případ. Věci si naložil do sedelních brašen a čekal, co se bude dít dál.

Za chvíli k němu přišel poddůstojník a sdělil mu, že velitel po poradě s důstojníky zaručil Indiánovi volný příchod i odchod z tvrze.

Lovec stál poblíž výčepu za prkennou stěnou. Zevnitř pronikal hluk společnosti trapperů, kteří se mezitím vrátili zvenčí do pevnosti. Dva z nich seděli nejbliž stěny, takže lovec zaslechl úryvky jejich hovoru.

„Krásný mustang... má větší cenu než všechny naše herky dohromady...“

„Komu asi patří?“

„Snad některému důstojníkovi.“

„Škoda, tak to nepůjde. Dávno jsme už nic pořádného... všechno vzal čert... Helming... pak se to jistě podaří.“

„Je opravdu bratrem toho...?“

„Jistě. Burkers ho dobře zná... několik let na Shayanském jezeře... dobře vypátral.“

„Dobrý obchod... žádný ho nepřežije – jinak... nic nedověděl.“

Společnost ve výčepu se rozhlučela, takže už nebylo rozumět ani slovu. Krátce nato oba povídající si chlapíci opustili dvůr.

O čem vlastně mluvili? Čím víc o tom Old Firehand přemýšlel, tím podezřelejší mu vše připadalo. Co neměl žádný přežít, aby se nikdo nic nedověděl? Že by tahle sebranka, která se vydávala za trappery, byla obyčejnými lesními lupiči, kteří s oblibou přepadávají osamělé farmy nebo pocestné, vracející se z Kalifornie s výtěžkem své práce ve zlatých dolech? Zatímco o tom přemýšlel, ozval se na nádvoří křik:

„Indián přijíždí! Rudoch! Náčelník!“

Také vedle ve výčepu to zaslechli, neboť se všichni vyhrnuli ven. Old Firehand spatřil náčelníka vjíždějícího právě do brány. Venku, ve vzdálenosti asi jedné anglické míle, současně zahlédl tři osamělé indiánské jezdce, kteří bedlivě sledovali, co se v pevnůstce bude dít.

Náčelník seděl na skvostném černém mustangu s dlouhou hřívou. Vlasy měl Po-kai-Po stočeny na temeni hlavy do uzle, z něhož trčela tři orlí péra, znamení jeho náčelnické hodnosti. Švy

jeho lovecké košile i legginů byly po celé délce zdobeny vlasem přemožených nepřátel. Přes ramena měl přehozen plášť z kožešiny žluté ondatry, dnes již skoro vyhubené. Ozbrojen byl nožem, tomahavkem, puškou, lukem a toulcem šípů.

Avšak v obličejí nebyl pomalován válečnými barvami.

Old Firehand přistoupil ke koni a podal náčelníkovi ruku.

„Hos takh-šon enokh – dobré jitro,“ pozdravil ho Indián. „Přijel jsem sám. Může Smrtící Oheň kdykoli volně odejít?“

„Ano, bylo mi to přislíbeno.“

„Můj bratr nechť nevěří všemu, co se mu říká. Náčelník Tetongů si raději ponechá své zbraně.“

K bráně přispěchal poddůstojník a sdělil Tetongovi, že je očekáván v poradní síni. Napřed však musí odložit svou výzbroj. Náčelník ho ani neuznal za hodna pohledu. Obrátil se na svého bílého přítele.

„Kde je ta poradní síň?“

„Povedu tě.“

„Počkejte,“ zvolal poddůstojník. „Přístup je dovolen pouze náčelníkovi a nikomu jinému.“

Old Firehand beze slova vzal Indiánova vraníka za uzdu a vedl ho k baráku, kde byl postaven stůl a několik židlí. Pokai-Po seskočil a vstoupil. Poddůstojník mu chtěl koně vzít a podle rozkazu ho odvést do stájí.

„Kůň zůstane zde!“ řekl Old Firehand a odvedl zvíře k zábradlí, kde ho přivázal vedle svého mustanga. Pak klidně čekal.

Čtyři muži stáli na stráži u vchodu do baráku a na druhé straně dvora čekalo dalších šest vojínů, aby mohli na první zavolání přispěchat. Ve vzduchu byla cítit chystaná zrada.

Minula půlhodina, pak další čtvrt hodina – tu z baráku zaznělo ostré hvízdnutí. Čtyři strážníci u vchodu vstoupili dovnitř a ostatních šest na druhé straně dvora přispěchalo na pomoc. Zvědavci, kteří se dosud zdržovali v uctivé vzdálenosti, se teď tlačili blíž. Old Firehand se rychle vyšvihl na svého mustanga, uchopil Tetongova vraníka za uzdu a cválal k baráku.

Jakmile dosáhl dveří, seskočil a vstoupil. Za sebou táhl oba koně, kteří svými zadky úplně zatarasili vchod, takže už nikdo

nemohl vstoupit. Jediný pohled objasnil Firehandovi celou situaci. Přivolaní čtyři strážci měli náčelníka zajmout a odzbrojit. Oněch dalších šest jim mělo přispěchat na pomoc, nemohli však dovnitř. Tetong ustoupil do kouta, aby měl kryta záda. Vytrhl z opasku tomahavk, připraven skolit každého, kdo by se odvážil vztáhnout na něj ruku. Oči všech se nyní upřely na Firehanda.

„Co tu chcete?“ zvolal na něj major.

„Připomenout vám vaše slovo, majore,“ odvětil klidně lovec.

„Slíbil jste mi volný pohyb pro náčelníka.“

„Směl volně přijít.“

„A smí volně odejít!“

„To jsem neslíbil.“

„Dobrá, majore. Pokai-Po, bite ta-tao – Smrtící Ohni, pojď ke mně!“

Rudoch chtěl vykročit. Vtom major sáhl po revolveru a zamířil na lovece.

„Ven, jinak střelím!“ zahřměl. „Tady nemáte co dělat!“

Zálesák se obrátil na náčelníka: „Smrtící Ohni, řekni těmto mužům, kdo jsem.“

„Old Firehand,“ zvolal Indián.

„Old Firehand,“ opakovali překvapeně důstojníci.

Byly doby, kdy pouhé jméno dokázalo na Západě víc než ten, kdo je nosil.

„Jsem Old Firehand,“ pravil klidně lovec. „Slíbil jsem tomuto náčelníkovi, svému příteli, volný odchod z tvrze, a také mu jej zajistím. Napřed ale dovolte, abych se účastnil vaší porady. Smrtící Oheň nemluví dobře anglicky, vy zase neovládáte dostatečně nářečí Siouxů. Proto je nutné, abyste měli tlumočníka. Tím budu já. Začneme!“

Jednání Old Firehanda se zdálo na první pohled příliš odvážné. On však věděl, že i vojáci mají respekt před jeho traperským jménem. Byl přesvědčen, že major na jeho návrh přistoupí. A také se nemýlil.

Došlo k živé výměně názorů, při níž obě strany postupně opouštěly svá nesmiřitelná stanoviska. Konečně na lovcevu domluvu upustil náčelník od svého původního požadavku, totiž vydání

osmnácti vojínů za každého padlého Tetonga a žádal nyní místo toho osmnáct pušek. Tomuto požadavku – ač zcela protizákonnému – bylo vyhověno.

Ted' konečně Old Firehand uvolnil vchod do sálu. Když vycházel se svým přítelem ven, ozvalo se z řad pobudů, kteří se zvědavě tlačili před vchodem:

„Proč toho rudého prašivce nezabijí? Co tady chce mezi gentlemeny? Namočte ho do dehtu.“

Firehand okamžitě poznal, komu hlas patří. Byl to jednooký vůdce traperů, který ho chtěl donutit ke střelení o závod.

„Do dehtu s ním a pak do peří!“ volali jeho kumpáni.

A už se vztahovalo deset, dvacet paží po náčelníkovi. V příštím okamžiku začal dav opilců rvát.

„Majore, vy jste odpovědný za vše, co se stane v tvrzi!“ zvolal lovec na velitele, který stál vedle něj.

Vyšvihl se na svého mustanga, strhl koně do výše a pobodl ho ostruhami. Polekané zvíře vyrazilo doprostřed lidského klubka, do něhož lovec začal bušit pažbou pušky.

Firehandovy údery uvolnily průchod v tlačenci. Na majorův rozkaz přispěchali vojáci, aby obnovili pořádek. Old Firehand zvolal na náčelníka:

„To-ok kava – skoč na koně!“

Pokai-Po se skokem vyšvihl do sedla.

„Usta! Nai! – Pojd'! Za mnou!“ S těmito slovy popohnal lovec svého koně a řídil se směrem k bráně. Indián řídil koně pouhým tlakem stehen a pádil s divokým válečným křikem Siouxů za lovcem. Vrata byla zavřena, ale palisády vedle nich nebyly příliš vysoké.

Jediným skokem se přenesl Indiánův vraník s jezdcem přes ohradu, běloch na svém mustangu za ním.

Pádili po svahu dolů k rovině. Nikdo je nepronásledoval.

Old Zach

Jednoho večera opět seděl Old Firehand u táborového ohně. Tentokrát nebyl zcela sám. Ve vzdálenosti několika kroků se pásł jeho mustang. Kůň je vždycky věrným přítelem lovce. V nebezpečí nesčetněkrát zachraňuje život svého pána. A to jak na útěku, kdy se lovec spoléhá na mustangovu rychlost, tak při táboření, kdy kůň i na velkou vzdálenost zvětří cizince a varuje včas tichým frkáním. Proto by žádný pravý préríjní lovec svého věrného druha v stáří neutratil. A tak mnohdy vídáme slavné zálesáky na zvířatech, která by ani nejchudší chalupník v zapadlé vesničce nezapřáhl do pluhu. Ale zdání mnohdy klame. Právě ona stará, nevzhledná a opelichaná zvířata vynikají neobvykle vzácnou inteligencí a prokazují svým pánům nejlepší služby.

Old Firehand opustil krajinu v okolí Fort Castu a pobýval nyní ve východním poříčí Bighorn Riveru, odkud se chtěl vydat přes Drake-Hills do povodí Tonque, kde chtěl vyhledat Vinnetoua, náčelníka Apačů.

Když opustil se Smrtícím Ohněm pevnůstku, minuli ještě tři předsunuté stráže, které je však neobtěžovaly. Jeli proti proudu Bighorn Riveru a vbrzku narazili na ležení Tetongů. Indiáni svého náčelníka už netrpělivě očekávali.

Nejprve zasedli k poradě, na níž se rozhodlo především vyčkat, zda major splní daný slib. A vskutku, velitel si zřejmě po zralém uvážení uvědomil, že lovcův návrh nejlépe vyřeší napětí mezi oběma stranami. Již druhého dne se objevil v táboře rudochů důstojník, který přivezl jednak slíbené pušky a jednak dokonce jakousi majorovu omluvu: vzkazoval náčelníkovi, že lituje urážek, kterých se dopustila opilá tlupa trapperů, a že tyto nevíтанé návštěvníky hned vykázal z pevnosti.

Tak byl opět sjednán klid a mír s posádkou. Avšak hněv nad urážkou, kterou způsobila tlupa opilců Smrtícímu Ohni, nepominul. Indiáni přísahali, že tuto pohanu pomstí a také se hned vydali po stopě „muže s polovicí tváře“, jak nazývali vůdce oné tlupy. Old

Firehand neměl důvodů, aby se bílé sebranky zastával. Po srdečném rozloučení s náčelníkem opustil tábor svých rudých přátel, aby se dál už ubíral sám.

Jel proti proudu řeky, a tak ho nacházíme druhého večera po rozloučení se Siouxy u táborového ohně v malém údolí Bighornu, na úpatí Drake-Hills, které chtěl druhého dne překročit.

Večer byl vlahý, a protože zde – ve větší vzdálenosti od řeky – nelétali komáři a moskyti, zhasil lovec oheň a právě se chystal usnout, když vtom kůň hlásil tichým zafrkáním přítomnost něčeho mimořádného. Lovec pozorně naslouchal, nemohl však objevit nic podezřelého, ačkoliv kůň svou výstrahu opakoval. Lovec vstal a přistoupil k zvířeti. Kůň třel hlavu o rameno svého pána a pak natáhl krk jižním směrem a dlouze sál vzduch do nozder. Old Firehand poslechl toto tiché vyzvání a vskutku ucítil slabý zápach kouře. Byl to pach jeho vlastního vyhaslého ohně nebo jiného, vzdáleného?

O tom se musel přesvědčit. Opustil koně a odplížil se do tmy. Byl si jist, že inteligentní zvíře zůstane na místě, dokud se jeho pán nevrátí.

Čím více se vzdaloval, tím silněji cítil kouř. Nyní již neměl nejmenší pochybnost, že poblíž hoří oheň. V příštím okamžiku zahlédl mezi stromy záblesky plamenů. Opatrně se plížil dál. Ukryt za kmenem mohutného dubu zpozoroval dva muže, kteří tábořili u ohně. Byli to běloši a podle oděvu a vzezření trapeři. Zbraně měli odloženy vedle sebe na dosah, jejich majitelé však nevyhlíželi nijak nebezpečně ani podezřele, spíše dobromyslně. Old Firehand se posunul neslyšně ještě o kus dál, pak náhle vstal a třemi kroky se octl u nich.

„Dobrý večer,“ pozdravil. „Nemáte u ohně místočko pro třetího?“

Oba mužové se chopili pušek. Byli střední velikosti, ale rozložitých postav. Jeden z nich měl vyholený obličej ostrých rysů, s úzkým, dlouhým špičatým nosem. Tvář druhého pokrývala mohutná houština vousů.

„Odložte klidně své zbraně, gentlemani,“ řekl Old Firehand. „Jsem osamělý lovec, který je rád, že našel společníky.“

„Nevypadáte jako zálesák. Podle obleku i zbraní bych řekl, že nejste dlouho na Západě. Odkud přicházíte?“

„Z Fort Castu.“

„A kam míříte?“

„Přes pohoří k Tongue. Chci se sejít s přítelem, který mne tam očekává.“

„Hm! Kdo je ten přítel?“

„Vinnetou, náčelník Apačů.“

„Je to pravda? Vy znáte Vinnetoua? Ale to nám musíte vysvětlit. Řekněte nám především, ke které požehnané společnosti patříte?“

„Jsem sám.“

„Sám? Ať mne komáři sežerou, když vám to věřím! Nevypadáte na člověka, který by k tomu měl odvahu. Bylo by to od vás dost neopatrné.“

„Děkuji za výstrahu, pane. Považujete mne za greenhorna?“

„Tak něco podobného. Váš oblek je bez záplaty, váš opasek a vše co na něm visí, se blýská olejem a lakem. A vaše puška vyšla asi teprve nedávno z krámu. I pro zkušeného zálesáka je odvážné putovat v noci osaměle tímto požehnaným lesem! Potlouká se tu mnoho nepřijemných tváří, a to nejen rudých, ale i bílých. Kde máte koně?“

„Nedaleko odtud.“

„Tak ho přiveďte! Půjdu s vámi a běda vám, jestli jste nás obelhal!“

Old Firehand vstal a muž se špičatým nosem krácel těsně za ním. Když došli na místo a lovec sbíral pokrývku, prohodil jeho průvodce:

„Na mou duši! Mluvil jste pravdu. Človíčku, vy máte buď velkou odvahu, nebo si vůbec neuvědomujete nebezpečí, které vám hrozí.“

„Nemějte o mne starost. Prošel jsem tuto krajinu křížem krážem a jsem tu jako doma.“

„Máte dobrého koně, to musím uznat. Vezměte ho za uzdu a pojďte k ohni.“

Když se vrátili, obrátil se muž se špičatým nosem na svého druha:

„Jářku, Nede Gourde, starý mývale, ten chlapík je zde vskutku sám a dokonce tvrdí, že zná tento požehnaný kraj. Tak kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se Winter a pocházím z druhé strany Velké louže. A na Západě se zdržuji déle, než jste usoudil podle vzhledu mé pušky a snad i mé osoby.“

„Vaše přátelstvím Vinnetouem by tomu nasvědčovalo. Však si o tom pohovoříme. Pokud jde o nás, naše občanská jména vám mnoho nepoví. Zde na Západě jsme známi jako dvojice Nedů. Já jsem Ned Kudla, říkají mi tak podle mého dlouhého a ostrého nosu. A tady přítel je Ned Meloun, protože má kulatý obličej. Snad jste o nás už slyšel. Jsme lovci a patříme k společnosti starého Zachariase, krátce Zacha. Táboří nahoře u Shayanského jezera. Vracíme se právě z většího lovu a vezeme starému celou fůru kožešin. Bude mít radost, starý Zach Helming.“

„Helming?“ zvolal překvapeně Old Firehand. „O kom to mluvíte?“

„Vždyť vám to říkám. Mluvíme o našem Old Zachovi. Co se tak udiveně díváte?“

„Nedávno jsem zaslechl jméno Helming z jistých úst a podle toho bych soudil, že mu hrozí vážné nebezpečí.“

Old Firehand krátce vylíčil své setkání s lesními zloději v pevnůstce Cast a rozhovor dvou členů tlupy, jehož úryvky náhodou vyslechl. Ned Kudla chvíli přemýšlel a pak se zeptal:

„Před chvílí jste mluvil o jizvě, kterou měl v obličejí vůdce té bandy. Ten, co se s vámi pokoušel střít o drink. Nechtěl byste nám tu jizvu ještě jednou poněkud podrobněji popsat?“

„Ten chlap měl vlastně jen půl obličej,“ odvětil Old Firehand. „Na pravé straně mu chyběla kůže i s kusem masa a k tomu ještě oko. Dostal asi ránu zpropadeně ostrým nožem, nebo tomahavkem.“

„Nede Meloune, starý mývale! To je on. Konečně se mu dostanem na stopu! Počítám, že nám tentokrát zaplatí starý dluh.“

„Jo, jo, starý dluh,“ přitakal Ned Meloun.

„Co tím míníte?“ tázal se Old Firehand.

„Hned vám to vysvětlím. Old Zach měl kdysi bratra Hughu, který tam v Kalifornii naryžoval slušnou kapsu zlata. Právě před

čtyřmi lety se vydal Hugh Helming na cestu, aby navštívil svého bratra Zacha. Ale nedojel. Tou dobou, kdy jsme ho očekávali, ležel s bradou vzhůru. Vražda se dokonce udála nedaleko tábořiště Old Zacha. My dva jsme byli náhodou nablízku a slyšeli volání. Přišli jsme právě včas, abychom se dověděli od umírajícího Hugha, jak se celá věc seběhla. Starý Hugh vezl s sebou všechno své zlato. Cestou se k němu přidal jednooký chlap; říkal, že se jmenuje Joe Burkers; a ten to provedl! Přepadl starého ve spánku, bodl ho nožem a vše mu sebral. Krátce než jsme přijeli my. Slíbili jsme umírajícímu Hughovi, že vyřídíme jeho poslední pozdrav Old Zachovi, a hned jsme se pustili za vrahem. Byli jsme na tom špatně, protože jsme neměli koně, a chlap měl kromě svého vlastního ještě dva, které sebral Helmingovi. Přesto jsme mu byli v patách. Co čert nechtěl – krátce než jsme ho dostihli, vykloubil jsem si nohu v kotníku. Ned Meloun se tedy za ním pustil sám. Chlap si zrovna rozdělával oheň. Dříve než ten lump stačil odvázat koně a uprchnout, oholil mu Ned Meloun tomahavkem pravou stranu obličeje. Asi špatně mířil a místo temene zasáhl tvář. Chlap ovšem nelenil a práskl do bot. Při tom měl ale ještě čas střelit Nedovi kuli do slabin. Našel jsem ho šeredně pošramocného a trvalo nám hezky dlouho, než jsme se dobelhali zpět k Old Zachovi. O Joe Burkersovi – Jednookém Joeovi – jsme ale za poslední čtyři léta ještě často slyšeli. A nic dobrého. Objevil se nejdřív poblíž Fort Benton, kde si hrál na velkého pána a rozhazoval zlato rukama. Prohrál tam prý několik tisíc dolarů. Když se ale Old Zach objevil u Fort Benton, aby vykonal pomstu, byl ptáček pryč. Později ho viděli v Santa Fé, pak v Bentsdoru a jinde, a všude, kde se objevil, došlo k velkým loupežím. Old Zach ho nikdy nedostihl, ani nikdo jiný z našich lidí. Přišli vždycky pozdě. Tak, a vy teď říkáte, že má pohromadě celou tlupu a chce nás navštívit? Počítám, že ho přivítáme tak, že mu přejde chuť na další darebáctví. Poslyšte, kolik pobudů ten chlap kolem sebe shromáždil?“

„Bude jich jistě nejméně čtyřicet.“

„To je dost. Tím spíš, že nás je jen rovný tucet. Musíme vymyslet nějaký chytrý plán, jak bychom tu sebranku dostali.“

„Myslím, že najdeme ještě jiné pomocníky,“ pravil Old Firehand. „Mohu vám prozradit, že po stopách toho lupiče jdou i jiní.

Především Pokai-Po, náčelník Tetongů s dosti početným houfem svých bojovníků. Jsou v patách Jednookému Joeovi, aby pomstili smrtelnou urážku, které se na náčelníkovi Tetongů ta banda dopustila.“

„To znamená, že budeme mít na krku i Siouxy, jakmile vypořádají svou záležitost s Jednookým!“

„Nemějte obav. Tetongové vám neublíží. Prokázal jsem Smrtícímu Ohni jistou službu, takže je mi zavázán. Kromě toho jsme spolu vykourili kalumet přátelství.“

„Prapodivná konstelace! Jak to, že mluvíte o přátelství s Vinnetouem a hned nato opět s Tetongy, kteří jsou jeho nepřáteli?“

Old Firehand krátce vyprávěl o svém setkání s Pokai-Po a o pozdější události ve Fort Castu.

„Tohle je vskutku prapodivná historie! Nikdy jsem v těchto lovištích nezaslechl jméno Williama Wintera a vy nám tvrdíte, že jste zažil tak znamenité dobrodružství s touhle svou vyleštěnou bouchačkou a greenhorským svátečním oděvem? S pravdou ven! Kdo vlastně jste?“

„Řekl jsem vám, že se jmenuji Winter. Zde na Západě jsem ovšem lépe znám pod jménem Old Firehand.“

„Fi-Fi-Firehand! A já vám říkám „človíčku“! Promiňte pane, a dovolte, abychom vám potřásli rukou. Je to pro nás velká čest, že jsme se s vámi setkali. Počítám, že teď ani nebudeme potřebovat Siouxy, abychom Jednookému jeho řádění nadosmrti zprotivili.“

„Dobrá, dobrá, gentlemani. Slibuji vám, že s vámi pojedu k Old Zachovi a že uchystáme Jednookému Joeovi vřelé přijetí. S Vinnetouem, s nímž jsem se vlastně chtěl sejít, nemám smlouvenou přesnou dobu, a mohu tedy naše setkání o nějaký den odložit. Teď bychom se ale měli trochu prospat, zítra máme před sebou notný kus cesty, a já jsem unaven.“

Sotva slunko počalo na východě kouzlit červánky, naši přátelé se zvedli a po krátkém posilnění se vydali k tábořišti Old Zacha.

Jeli směrem k hranici států Wyoming a Nebraska. Cesta vedla přes Dračí Hory nevlídnou, rozeklanou krajinou. Za pozdního odpoledne konečně vstoupili do vysokého lesa. Husté koruny nebetýchých sosen propouštěly jen málo slunečních paprsků, takže je

obestřelo šero. Cesta stále stoupala, až konečně dosáhli náhonu roviny, kde les přešel v houštiny, občas přerušované travnatými planinkami. Ned Kudla vyrazil cvalem a pojednou zvedl paži.

„Shayanské jezero!“

Zastavili na okraji hluboké, oválné prohlubiny, patrně kráteru sopky, před mnoha tisíciletími vyhaslé. Strmé skalní stěny tu spadaly dobrých sto metrů kolmo do hloubky a na jejich úpatí se prostíralo jezero o průměru 78 kilometrů. Nemělo přítok, ale na jeho dně byly vidět silné prameny. Jeden z otoků se vléval do Shayan Riveru. Vyschlé koryto potoka skýtalо jedinou možnost přístupu na dno bývalého kráteru.

Muži zamířili na východ a pomalu, za hrozícího nebezpečí, že se zřítí i s koňmi, sjeli až k hladině jezera. Po krátké cestě kolem břehu stanuli před úzkou, sotva tři metry širokou skalní průrvou. Vjeli do ní jeden za druhým.

Náhle se ozvalo z křoví:

„Kdo tam?“

„Oba Nedové,“ odpověděl nosatý. „Snad nás ještě poznáš, Jacku Hopkinsi? Přivedli jsme dobrého přítele. Počítám, že se budeš divit, až uslyšíš, kdo to je.“

Po krátkém pozdravu vjeli naši přátelé do kaňonu.

Uprostřed rokle se objevila malá mýtina, ideální prostor pro tábořiště. Zde mohl Old Zach uschovat své zásoby a cítit se bezpečně před slídivými Indiány. V případě přepadení bylo možné celý prostor lehce hájit i proti přesile.

Na mýtině plápolal oheň, kolem něhož sedělo několik pravých zálesáckých postav. U vchodu do malého srubu stál starší muž.

„Old Zach,“ řekl Ned Kudla. „Pojďte, promluvíme nejdříve s ním.“

Zastavili a seskočili z koní. Obrovitá postava Old Firehandova budila všeobecnou pozornost.

Old Zach vyšel několik kroků vstříc. Byl o málo menší než Old Firehand. Bílý vlas mu splýval v hustých pramenech na široká ramena. Lesk jeho ocelově modrých očí stářím nepohasl. Slunce a vítr, déšť a sníh, horko a zima ošlehaly jeho obličej do bronzově hnědé barvy. Byl to dokonalý zjev zálesáka.

„Bud’te vítán v našem táboře! Raduji se, že mé staré oči uzřely konečně jednoho z nejslavnějších lovců Západu. Raduji se dvojnásob, že díky vašemu příchodu dostávám zprávu o vrahovi mého bratra. Víte, jak se Jednooký Joe na mně provinil a doufám, že vbrzku zhasne i jeho druhé oko.“

Podal Old Firehandovi pravici, kterou lovec srdečně potřásl.

Oba Nedové odvedli koně stranou do lesa.

Old Zach vstoupil s Old Firehandem do srubu. Předtím napodobil houkání noční sovy, kterým za večera svolával své druhy. Srub měl jen dvě místnosti: přední, dosti prostornou, která sloužila za jídelnu i obytnou místnost a pak druhou, menší, v níž byla upravena prostá lůžka.

Obytná místnost, kde se nyní všichni shromáždili, kromě strážce u vchodu, byla zcela prostě sroubena. Škvíry a skuliny mezi jednotlivými kmeny byly ucpány mechem a světlo vnikalo jen dvěma střílnami po obou stranách dveří. Stěny byly ověšeny kožešinami a zbraněmi. Uprostřed místnosti stál dlouhý, hrubě tesaný stůl a kolem něho několik lavic a špalků.

„Poslyšte, chlapci,“ oslovil Old Zach shromáždění. „Muž, který zavítal do našeho středu, není nikdo jiný, než slavný Old Firehand.“

Zazněly projevy překvapení, a každý z malého hloučku traperů se tlačil k slavnému lovcvi, aby mu potřásl pravicí.

Když se společnost poněkud uklidnila, pokračoval Old Zach:

„Důvodem, který k nám přivedl tohoto po celém Západě známého zálesáka, je Joe Burkers, Jednooký Joe, jehož jsme po čtyři roky marně hledali a s nímž máme vyrovnat velký dluh. Právě se blíží s tlupou asi čtyřiceti banditů, aby nás zákeřně přepadl. V boji nebudeme odkázáni jen sami na sebe. Jednooký lupič je – aniž o tom ví – pronásledován tlupou rudochů, kteří ho snad dostihnou ještě dříve, než sem dojde. Pro všechny případy se však připravíme důkladně k obraně. Každý z nás ví, jaká je jeho povinnost. Teď především musíme zesílit stráž.“

Lovci se rozešli a jen Old Zach a Old Firehand setrvali v důvěrném rozhovoru. Pustili se do pečení jelení kýty a při jídle seznámil Old Zach svého hosta se všemi bezpečnostními opatřeními, která měl připravena pro případ přepadení.

„Kdyby mělo dojít k nejhoršímu, zbývá mi ještě poslední prostředek!“

Zavedl Firehanda do zadní místnosti srubu, kde otevřel malá dvířka, vedoucí přímo do houštiny. Pak zatáhl za řemen z pevné buvolí kůže, umístěný zvenčí vedle zadního vchodu: přední dveře srubu zapadly a důmyslně umístěné závory se pevně zaklesly do veřejí. Old Zach přikročil nyní k opodál ležícímu plochému balvanu a odvalil jej: ukázalo se malé koryto, které přecházelo do úzkého kanálu, vedoucího pod srub. Na dně koryta ležel konec doutnáku.

„Víte, co to je?“

Old Firehand přisvědčil. Jako poslední východisko z nouze měl posloužit srub za past, do níž by byl vlákán nepřítel, načež mohl celý srub i s uzavřeným škůdcem vyletět do povětří.

„Well. Myslím však, že k tomuto poslednímu prostředku nebude nutno sáhnout,“ prohodil Old Firehand.

V tom okamžiku zaznělo venku zahoukání sovy a hned nato padl výstřel. A tu přiběhl jeden ze strážců.

„Ti chlapi jsou už tady! Jacka Hopkinse dostali, právě když jsem k němu přicházel. Nemohl jsem vchod ubránit sám proti přesile. Jsou mi v patách.“

Zvenčí bylo slyšet kroky mnoha lidí a praskání větví v houští u vchodu do rokle. Na prostranství se prodíraly divoké postavy.

„Do srubu!“ zavelel Old Zach.

Mezitím dva z lovců pálili střelnými vedle vchodu vytrvale do hloučku lupičů. Ostatní sebrali chvatně zbraně i kožešiny stěn přední místnosti. Pak celá družina ustoupila zadním vchodem do krytu houštiny. Sotva poslední z nich opustil srub, slyšeli, jak lupiči vnikají předním vchodem dovnitř. Dveře byly zaklesnuty jen dřevěnou petlicí, jejíž vylomení nedělalo útočníkům žádné potíže.

Zach Helming zabezpečil zadní vchod pevnými závorami, pak zatáhl za řemen, uzavírající přední dveře. Přistoupil ke korytu a zapálil doutnák. Ustrašený křik, který se ozýval ze srubu, dokazoval, že lupiči si uvědomují nebezpečí. Sekery zaduněly o stěnu srubu.

„To vám nepomůže, ničemové,“ zahučel Old Zach. „Myslím, že uvnitř je jich aspoň polovina. Dříve než se prosekají stěnami, poletí

do věčných lovišť'. A teď kupředu, k druhé straně mýtiny, odkud si vezmeme na mušku ty, kteří zbyli venku.“

Kryti houštím spěchali lovci kolem mýtiny až k místu, kde vytékal potok na volné prostranství. Pozorovali, co se děje u srubu. Větší část útočníků se pokoušela prosekát tomahavky dveře a přední stěnu, ostatní s puškami v ruce čekali za stromy a hlídali houštiny.

Náhle se země zatřásla hromovým výbuchem a tam, kde stál srub, vyrazil vějířovitě k nebi ohnivý sloup. Ozvěna okolních skal změnila hluk výbuchu v hromobití. Nejen ti, kdo byli uzavřeni v pasti, nýbrž i ti muži, kteří jim chtěli přispěchat na pomoc, byli silou výbuchu roztrháni. Ostatní, co zůstali naživu, spěchali úprkem pryč.

Ale čekalo je nemilé překvapení.

„Ho-ho-hi!“ zazněl od vchodu rokle pronikavý válečný pokřik Tetongů a v příštím okamžiku se vyrojili na mýtinu bojovníci Smrtícího Ohně.

„Pokai-Po!“ ozval se náhle mohutný hlas z okraje houští. „Zde stojí Old Firehand s bílými lovci, a mezi námi a tvými bojovníky jsou poslední zbytky lumpů z Fo Castu. Vzhůru, udatní bojovníci Siouxů!“

„Ke všem čertům!“ ozval se drsný hlas Joe Burkerse, který se dosud skrýval za stromem. „Tak Old Firehandovi vděčíme za tuhle past! Počkej, chlapče, to mi zaplatíš životem!“

Vyrazil ze svého úkrytu proti Old Firehandovi. Náhle se vedle lovců vztyčila postava Old Zacha, který se vrhl na Jednookého Joea. Tomahavky obou se srazily ve vzduchu a padly roztrženy k zemi. V příštím okamžiku se oba muži střetli v zápase na život a na smrt. Old Zach cestou ztratil svůj lovecký nůž a stál proti Jednookému neozbrojen. Old Firehand, který mu chtěl přispěchat na pomoc, byl v té chvíli napaden hloučkem lupičů.

Old Zach, odkázán sám na sebe, uchopil Jednookého Joea za hrdlo. Medvědí silou jej strhl k zemi, chvíli se zdálo, že zlosyn podlehne, ale v posledním okamžiku se mu podařilo vytrhnout z opasku nůž a vrazil jej zálesákovi do prsou.

Old Firehand a někteří z lovců, kteří to viděli, vykřikli vztekem. Old Zach padl. Jednooký Joe se horečně snažil vstát.

Vtom se dlouhými skoky k vstávajícímu Burkersovi přiblížil Smrtící Oheň.

„Pokai-Po se mstí!“ ozval se vysoký hlas náčelníkův.

Uchopil vrávorajícího Burkerse za vlasy a jeho nůž se kmitl vzduchem. Tři bleskurychlé řezy, silné trhnutí rukou, a Smrtící Oheň držel v ruce zkrvácený skalp. Jednooký Joe se skácel k zemi.

Old Firehand poklekl vedle Zacha Helminga. Ten s námahou otevřel oči a jeho pohled spočinul na lovcově tváři. Namáhavě pronesl:

„Je konec. Vaše výstraha mi nebyla nic platná – ale můj bratr je pomstěn. Kopejte tam – pod stromem – najdete – plechovou krabici – v ní je má závěť. Ujměte se – mých hodných – hochů...“

Jeho hlas slábl a při posledních slovech obrátil Old Zach oči k nebi. Old Firehand mu je zatlačil a sepal ruce, aby se pomodlil za dobrého člověka.

Oba Nedové a lovci, kteří patřili k družině zesnulého, stáli kolem se slzami v očích. Indiáni na pokyn svého náčelníka odešli z bojiště. Pokai-Po stál nedaleko, opřen o strom, ztrnule, nepohnutě. Jeho náčelnická hrdost mu nedovolila dát najevo pohnutí...

Příštího jitra přikročila družina lovců k pochování padlých. Old Zach a jeho mrtví druhové byli pohřbeni pod převislou skalní stěnou a jejich hrob ozdobily tři prosté, hrubé křížky.

Krátce nato se Smrtící Oheň rozloučil s bělochy a odtáhl se svými bojovníky k domovu.

Lovci po jejich odchodu kopali na místě označeném umírajícím Old Zachem. V hloubce jednoho metru narazili na plechovou krabici, v níž – zabalena do hebké jelenice – ležela závěť jejich mrtvého vůdce. A tu se ukázalo, že starý Zach nebyl tak bohatý, jak se předpokládalo. Zlata, po němž tak prahli lupiči, nebylo mnoho. Z peněz uložených v bance v Santa Fé odkázal větší díl svým věrným druhům, zbytek misiím v indiánských rezervacích.

Po poradě s trapery se Old Firehand rozhodl vyhledat napřed Vinnetoua a po setkání s ním se chtěli všichni společně odebrat do Santa Fé, aby splnili poslední vůli zesnulého Old Zacha.

„A pak,“ končil Old Firehand svůj proslov k lovcům, „myslím bude nejlepší, půjdete-li se mnou do údolí Makenzila, kde mám své tábořiště a tam se svými trapery lovím kožešiny. Tak dobré hochy vždy rádi uvítáme jako společníky. Co byste dělali na východě? Kdo jednou podlehl kouzlu savany a Divokého západu, ten se nikde jinde necítí doma.“

„To je pravda,“ řekl pomalu Ned Kudla, uchopiv lovce za ruku. „Děkuji vám jménem svým a všech svých druhů za vaši nabídku, kterou rádi přijímáme. Nebudete nikdy litovat, že jste nás vzal za členy své družiny. Jsme prostí lidé a měli jsme svého padlého náčelníka rádi. Slibuji, že vám budeme stejně věrnými druhy jako jemu.“

KONEC

Karel May

MUŽ ZE STAKED PLAIN

ILUSTRACE MILOŠ NOVÁK

1. Dobrodružství v poušti

Písek, písek, písek. Široko daleko jenom písek. Hrůzná poušť, která si nijak nezadá s africkou Saharou a asijskou pouští Gobi. Není však ani v Africe, ani v Asii, ale v Severní Americe mezi Texasem, Novým Mexikem a Ozarkským pohořím. Nerostou zde stromy ani keře, nenajde se tu pramen, kde by se poutník mohl osvěžit, a na nekonečné rovině není pahorek, podle kterého by člověk mohl řídit směr své cesty. Jen místy, ve velkých vzdálenostech od sebe, se občas vyskytnou tvrdé, uschlé a ostnaté kaktusy, kterým je lépe se vyhnout. Vyrostly rychle po vzácném lijáku a stejně rychle propadly zkáze po následujícím vedru.

Tímto strašným územím vede několik cest. Na sever do Santa Fé, na západ do Skalnatých hor a na jih přes Rio Grande do Mexika. Nejsou to však cesty v pravém slova smyslu. Směr naznačují tyče zaražené do písku. Jedna od druhé je vzdálená na dohled a podle té řady putují loudavé volské potahy i rychlí trapeži*) na koních. Značení těchto „cest“ dalo území název Llano Estacado. Anglicky se mu říká Staked Plain,**) což doslova znamená Tyčková planina.

Loupežné hordy, které se v pustině vyskytují, označování stezek zneužívají. Orientační tyče vytrhávají nebo přemísťují do nesprávného směru, a tak vysíleného cestovatele snadno zavlčou do záhuby.

Na rozpáleném písku, do kterého nemilosrdně pražilo slunce, a ve výhni chvějícího se vzduchu se nečekaně objevilo pět živých tvorů. Jezdec s koněm a tři supi, kteří z velké výšky putující dvojici pozorovali. Po dva dny sledovali nebohého jezdce a čekali na chvíli, kdy kůň klesne, aby se na něho vrhli. Jejich pud jim říkal, že k tomu již brzy dojde.

Osamělý lovec byl mladý, urostlý, asi pětadvacetiletý muž. Na sobě měl kalhoty z pevné buvolí kůže, košile zdobená třepením byla ušita z měkké jelení kůže. Hlavu mu pokrýval omšelý plstěný klobouk. Oblečení a celé vzezření naznačovalo, že pobýval delší

**) potulní lovci, kteří loví kožešinovou zvěř do pastí **)* čti stejkt plejn

dobu v divočině. Navíc bylo znát, že v sedle se drží jen s vypětím posledních sil. Měl bledý, strhaný obličej, zakalený zrak a zanedbané splhlé vlasy mu padaly do čela. V pravici křečovitě svíral pušku, levá ruka mu bezvládně visela podél těla. Otěže uzdy nadržel, byly zavěšeny na sedle.

Kůň se stěží vlekl a byl zbědovaný jako jeho pán. Šlo o mustanga chyceného z divokého stáda, který ještě před několika dny byl plný síly. Teď se utmáceně a vyčerpaně potácel. Jazyk mu visel z otevřené tlamy, oči byly podlité krví a nohy se v syčkém písku už jen mechanicky posunovaly krok za krokem.

Mladý muž se před několika dny spolu s dalšími zálesáky vydal ze Santa Fé přes Ozarkské pohoří k Arkansasu. Cestou byli přepadeni loupeživými Komanči a jedině on, díky svému rychlému mustangovi, lupičům unikl. Indiáni ho dlouho pronásledovali, teprve poušť je odradila. Prchající jezdec se jí také obával, ale neměl na vybranou. Vrhł se do nekonečné písečné pláně. Před Komanči se zachránil, ale nepohlí ho poušť?

Nějakou dobu se držel orientačních tyčí, jenomže dřevění průvodci včera náhle zmizeli. Mladý jezdec se tedy řídil pouze sluncem, v noci pak hvězdami. Putování bylo únavné a vedro vražedné. Po tři dny neměl kapku vody a jeho rty byly opuchlé a rozpukané. Síly ho opouštěly a ztrácel vědomí. Ale zlověstné supy, kteří nad ním líně kroužili, postřehl. Zvedal k nim hlavu a zjišťoval, že se snášejí stále níž. Nepochybně poznali, že kroky koně jsou stále znavenější a klopýtavější.

Náhle se zvíře zastavilo a nehnulo se z místa. Jakékoliv pobízení bylo zbytečné. Kůň se třásl po celém těle a bylo zřejmé, že při další námaze klesne.

„To je tedy konec,“ zamumlal mladík. „Dál tě nedostanu.“

Sklouzl z koně, ale v tom okamžiku postřehl, že chování mustanga je podivné. Chvění těla sílilo, nozdry se mu rozšiřovaly, zvíře namáhavě zvedalo hlavu. K jeho únavě se přidal strach. A náhle vyrazilo tlumené frkání. Zdálo se, že věrný kůň chce pána varovat před blížkým nebezpečím.

Lovec si všiml, že supové v té chvíli zamávali křídly a poodlétli k západu, kde se snesli k zemi. Vytáhl dalekohled a podíval se tam.

Objevil několik temných bodů. Sevřel pevněji pušku. Chování supů naznačilo, že v poušti je ještě další oběť.

Uchopil koně za uzdu a pomalu se vlekl k západu. Chvillemi zvedal dalekohled a pozoroval zvětšující se skvrnu. Konečně rozeznal lidskou bytost. Ležela na zemi a kolem ní sedělo několik supů a kojotů. Ten člověk určitě ještě žil. Jinak by se na něho hrobaři pouště už dávno vrhli. Ale zřejmě umírá a kojoti i supové čekají na jeho poslední vydechnutí.

Mladý jezdec se otrásl. Právě tak skončí i on, nepřijde-li brzy nějaká záchrana.

Kdo je to? Lovec? Traper? Ale je bez koně. Co nejdřív ho draví hrobaři roztrhají a nasytí se jeho krví...

Vtom se muž zarazil. Tahle představa mu vnukla myšlenku:

„Ne, naši krev nedostanou. Ale jejich krev nás zachrání!“

Pokynul koni, aby ulehl. Pak se sám velice opatrně plížil ke kojotům. Když ho zvířata zpozorovala, položil smyčku lasa na zem a druhý konec provazu uvázal k loveckému noži, který zahrabal hluboko do písku. Zakotvené laso zřejmě na chvíli chycené zvíře zadrží. Jako nástrahu nalíčil několik kousků sušeného buvola ze zásob, které měl za sedlem. Když byla past hotova, poodešel potácivým krokem zpět a padl do písku.

Zvířata se pomalu zvedla. Věťřila novou kořist, kterou si chtěla nejdřív prohlédnout. Jakmile se první kojot přiblížil k pohozenému masu, dychtivě se na ně vrhl. Další dva ho napodobili. Jedna šelma uvázla ve smyčce a vzápětí zahřměly dva výstřely, které téměř splynuly v jediný zvuk. Dva kojoti padli na zemi, ostatní prchli do pouště.

Lovec přiskočil. Všechna únava z něho spadla. Pospíchal ke kořisti, nožem otevřel žílu jednoho zastřeleného kojota a lačně pil teplou krev. Za jiných okolností by to nedokázal, krev zvířete by mu byla odporná. Ale teď, na prahu smrti, byla životodárným nápojem. Když přestal pít, pocítil, že se mu vracejí síly.

Osvěžený muž zašel ke koni, z torny vytáhl malý kožený meč a vrátil se ke kojotovi pro novou krev. Potom spěchal k ležící postavě, kterou výstřely probudily z mrákot.

„Pít, pít!“ zaslechl mladý muž, když se k zbědovanému traperovi naklonil.

Přiložil zálesáckou nádobku k rozpukaným rtům neznámého. Muž odpornou tekutinu hltavě sál. Brzy bylo zřejmé, že ho posilnila. Pomalu se posadil a udiveně hleděl na svého zachránce.

„Uf, tohle mi pomohlo na nohy. Děkuju. Nemáte ještě kapku?“

Mladý lovec se vrátil k mrtvým kojotům a přinesl další krev.

„Děkuju, moc děkuju. Už se mi zdálo, že slyším zpívat andělíčky. A svatý Petr cinkal klíči u nebeské brány. Myslím, že by mě ty bestie sežraly, kdybyste je nezahnal. Už jsem měl namále.“

„Mně to nebezpečí taky hrozilo,“ pousmál se mladík. „Ale pak mě napadlo, že lepší, než aby si vzali moje maso, bude, když si vezmu jejich krev.“

„Well! Byl to nejlepší nápad tohoto století. I když je to hnusný pití. Ale pomohlo nám. Sice nakrátko, ale...“

Muž se v té chvíli zarazil, rukou si zaclonil oči a pozoroval mráček, který se objevil na obzoru.

„Jeminkote, přichází pomoc! V nejvyšší nouzi přichází! Za půl hodiny budeme mít průtrž mračen. Celý jezero vody by tu mohlo být. Jenomže písek všechno vypije. – Poslyšte, jak jste se sem vlastně dostal? Pěšky, sám, bez koně...“

„Sám nejsem, mám mustanga, tamhle leží, už se nezmůže ani na krok. Jel jsem ze Santa Fé a chtěl jsem do hor, pak k Arkansasu. Ale přepadli nás Komančové. Jen taktak jsem zachránil skalp.)* Jmenuju se Jack Clawson, pocházím z Frankfurtu v Kentucky.“

„Jack Clawson? To jméno jako kdybich znal...“

Mladý muž lhostejně pokrčil rameny, poznámka ho vůbec nepřekvapila. Dokonce se zdálo, že to chce zamluvit, protože si pospíšil s otázkou:

„A kdo jste vy?“

„Kdo? Neznámá osoba. Ani prezident, ani guvernér. Jmenuju se Tom Summerland. Obyčejný Summerland. Až do té doby, než mě i s botama a čepicí sežere grizzly. Slyšel jste o Billovi Summerlandovi?“

„Myslíte advokáta ze Stentonu?“

**) kůže s vlasy stažená z hlavy – indiánská trofej*

„Jo, to je můj bratr. Jel jsem za ním a vezl slušný náklad zlatého prachu. Nuggety**) jsem měl taky. Všechno jsem vytěžil na Canadian Riveru. Jenomže – stakemani***) mě dočista obrali.“

„Stakemani?“

„Jo. Vy nevíte, co je to za sebranku? Jsou to lumpové, kteří utíkají před zákonem. Tady jsou celkem v bezpečí a za svůj život vděčí tomu, že šerifové neumějí střílet. Proto se potulují po Staked Plain a vraždí, loupí. Především mají spadeno na lidi, kteří jdou ze Skalnatých hor. Mezi nimi jsou totiž zlatokopové. Jako já. Troufnou si i na karavany. A víte, jak je dostanou?“

„Stakemani vytahují tyčky ukazující směr cesty. Buď je zahodí, nebo zabodnou do nesprávného směru, aby pocestné spletli a odvedli do ztracených končin. Když karavana několik dní bloudí a je polomrtvá žízň, tak ji pár lumpů přepadne, oloupí a pobije. Nu a tihle gauneři jsou stakemani – tyčkaři. A poušť je proto Staked Plain – Tyčková planina.“

Jack Clawson nedal najevo, že o stakemanech něco ví, a odevzdaně naslouchal.

„Nemusím snad připomínat, co to bylo za dřinu a těžký život tam ve Skalnatých horách. Ale všechno skončí. Vyrazili jsme od Spanish Peak a dali se na jih. Bylo nás dvacet westmanů*) a všichni jsme byli dobře vyzbrojeni. Ale když jsme překročili Canadian River, přepadli nás Komančové. Nejdřív řádily šípy, potom tomahavky. Přežili jsme to tři a chtěli se zachránit přes Llano Estacado. Ale když už jsme měli větší část cesty za sebou, náhle tyče přestaly. Šli jsme opatrně dál, měli se na pozoru, ale přepadení jsme neušli. Uprostřed noci se na nás stakemani vrhli. Mně se podařilo utéct, takhle jak mě vidíte – bez koně, beze zbraně. Tři dny jsem se ploužil pouští, pak jsem asi omdlel. Nevím, jak jsem tady dlouho ležel. Když jsem se probral, byl jste u mne. Vděčím vám za svůj život, pane. A tak bude zase dobře. Opatřím si koně a leccos ještě zažiju a spolкну. Nejen tuhle kojoti krev.“

Muž konečně umrl. Lovci ze Západu jsou většinou málomluvní, ale Tom Summerland se překonával, přestože byl po vyčerpávajícím pochodu unavený. Zřejmě se musel po nečekaném

****) přírodní kusy zlata ***)) čtí stejkmenni*) muži ze Západu**

dobrodružství vymluvit, aby zase mohl začít žít.

Tom na první pohled nevypadal jako džentlmen, protože prožité utrpení zbídačilo jeho tvář i oděv. Měl však poctivý obličej trapera a z jeho klidného, pevného pohledu vyzařovala chytrost a poctivost.

„Pokud jde o pušku, můžu vám pomoci hned,“ poznamenal Jack. „Kromě téhle dvojky mám ještě u sedla jednohlavňovou kulovnici. Rád vám ji půjčím. Náboje a trochu potravin mám také, stačí pro oba. Jenom voda nám chybí. Ted' ji především potřebuje kůň, bez něho bychom byli ztraceni. Ale jak vidím, nemýlil jste se. Mráček docela pěkně roste. Za chvíli zakryje slunce a snad bude pršet.“

„Na to bych vsadil i svou čepici. Za pár minut tu máme nejkrásnější liják, to mi věřte. Bude po zízni. Pamatujte si, Tom Summerland není poprvé v poušti a zná ji jako svou kapsu. Koukejte přivázat koně a do sucha schovat prach, jinak obojí bude pryč.“

Tom se zvedl a na rozježenou hlavu si nasadil čepici. Byla to podivná pokrývka hlavy. Vyrobil si ji z medvědí kůže a sešil jelení šlachou tak, že získala neobvyklý tvar. Časem vypelichala, takže na ní zůstalo jen pár špinavě hnědých chomáčků. Navíc ji mnohokrát vypral déšť a vysušilo prudké slunce. To vše způsobilo, že čepice měla prapodivný vzhled. Ale takové kusy oděvu nejsou u zálesáků a v prérii žádnou zvláštností. Svým majitelům však velice dobře slouží, takže lidé Západu si jich váží a neodkládají je ani když přijdou do civilizované společnosti.

Vzduch byl sice dusnější než před chvílí, ale muže vzpružila naděje na blížící se liják. I mustang ho vycítil. Vstal a zvedl hlavu k obloze. Clawson zakryl náboje a zásoby, aby jim déšť nemohl uškodit, a pak uchopil otěže.

Sotva se tak stalo, spustil se lijavec, či spíše průtrž mračen. Zdálo se, jako by dolů náhle spadlo celé jezero a pokoušelo se vše zadupat do země. Příval vody zaplavil muže tak, že chvíli byli bezmocní. Ale Tom se brzy vzpamatoval, strhl si z hlavy svou nevídanou čepici a držel ji před sebou. Ve chvílce z ní přes okraj voda přetékala.

„Hurá, to je ono! Udělejte to také tak,“ volal vesele. „Na vaše zdraví a na zdraví starého Toma Summerlanda!“

Zlatokop si vodu vлил do široce rozevřených úst, labužnický zamlaskal a neobvyklou „nádobu“ opět nastavil dešti.

Clawsen ho napodobil. A když si z naplněného klobouku utířil žízeň, nabídl vodu věrnému mustangovi, který také dychtivě pil.

Více než hodinu se z tmavých mraků lila voda. Pak děšť ustal, stejně náhle, jako započal.

„Díky bohu za tu potopu,“ volal Summerland. „Kéž by se v ní utopili Komančové a stakemani. Tahle lupičská sebranka především. Jdeme, přáteli! Nasedat! Ať už se dostaneme z téhle d'ábelské pouště do spořádané země, kde roste tráva a stromy!“

„Nechcete nejdřív něco sníst? Mám ještě trochu sušeného masa.“

„Moc rád, sem s ním! Ale jíst můžeme cestou. Škoda každé chvilky, kterou tu strávíme.“

„Máte pravdu,“ kývl Jack. „Ale kterým směrem se dáme? Navrhnu k severovýchodu. Tam utíkali kojoti. Bez vody dlouho nevydrží a jak jen to jde, míří do míst, kde se můžou napít.“

„Hm, jak vidím, dovedete vzít rozum do hrsti. Tak tedy kupředu, na severovýchod!“

„Počkejte ještě, dám vám pušku a nůž. Dvojku a tomahavk si nechám. Člověk neví, s kým se potká.“

„Správně! Je nabitá? Ano. Jdem!“

Muži opustili místo, kde málem jejich životy skončily. Kůň kráčel opět lehce, ale Jack moc dobře věděl, že jde o dočasný stav, který způsobila voda. Zvíře brzy zase podlehne únavě, vždyť několik dní nedostalo ani stéblo trávy. Přesto zatím statečně šlo a teprve kvečeru se vysílením zastavovalo a chvělo.

Tom se náhle také zarazil a rozhlédl. Ve vzduchu byl cítit zvláštní pach.

„Kaktusy,“ poznamenal Jack. „Musíme se jim vyhnout.“

„Kdepak,“ vykřikl Tom. „Víte, jak je jejich dužina šťavnatá? Jestli najdeme správný druh, tak si kůň pochutná.“

Brzy dorazili ke kaktusové oáze. Lovci ze zaoblených rostlin loupali ostnaté slupky a vnitřní dužinu podávali zvířeti. Jindy by

mustang takový pokrm odmítl, ale v téhle chvíli ho s chutí chroupal. Když se kůň najedl, pokračovali v cestě. V jízdě na koni se střídali až pozdě do noci. Ale to už kůň i muži byli značně unaveni. Ulehli na písek a odpočívali.

„Jack Clawsen,“ řekl si zničehonic a jenom pro sebe Tom. „Už vím, odkud to jméno znám. Ten člověk píše básně, nebo něco takového. Ze mám pravdu? Snad to nejste vy?“

Jack cosi zavrčel, snad to byl souhlas, anebo už byl příliš ospalý.

Krátce po svítání znovu vyrazili na cestu. Tom znovu nadhodil otázku, jestli Clawsen píše, a Jack nezapíral:

„Tak trochu. Mám rád prérii, hory, řeky a píši o nich povídky a básně. Proto jsem se do prerie vydal, ale málem mě sežrali kojoti.“

Slunce stoupalo nad obzor a k poledni se k radosti obou mužů začaly objevovat osamělé chumáče buvolí trávy. Poušť pomalu ustupovala zelené prerii.

Byli zachráněni. Mustang se popásal a muži s chutí ulehli do příjemné a poměrně chladné trávy. Ale dlouho zahálet nechtěli. Umínili si, že ještě před večerem dorazí k modravému pruhu na severním obzoru.

„Sbohem, hlade, žízni a bído!“ vesele hulákal Tom. „Tam je les a za ním hory. Propána, už vím, kde jsme! Ty hory znám! Tam vlevo teče Bee-creek, co ústí do Red Riveru. Je to tak! Vsaďm na to svou čepici!“

Prodírali se houštím k lesu, kde by se mohli na noc utábořit. Byli netrpěliví, ale zároveň se měli na pozoru. V prerii by mohli narazit na nepřítele. A Jack se skutečně náhle zarazil. Tráva před ním byla sešlapaná. Tom seskočil z koně a pečlivě si půdu prohlížel.

„Ano, stopy. Dva, čtyři, šest – devět jezdců. A jeden, dva – pět soumarů.*) Souhlasí?“

„Snad,“ přikývl Jack. „Ale Indiáni to nejsou, ti postupují za sebou, husím pochodem. Tihle se drželi v hloučku, budou to běloši. Jdeme za nimi?“

„Hm, ale musíme být opatrní, aby nás nezahlédli. Je to chvíle, co tudy šli. Tráva se ještě nenarovnala.“

Pomalou a příkrčeně postupovali dál, až dorazili k malému

**) zvířata používaná k nošení břemen (osel, mezek aj.)*

palouku, kde stopy byly ještě zřetelnější. „Proboha,“ tlumeně vykřikl Tom, „vždyť to jsou ti stakemani, co mi vzali zlato. Bylo jich čtrnáct a pět jsme jich postříleli. Namouduši, vsadím na to svou čepici!“

„Víte to tak jistě?“ zapochyboval Jack.

„Samozřejmě! Koukněte na tenhle otisk. Patří mé Ryzce. Právě zadní kopyto má menší než levé. Není-li to má Ryzka, sním svou čepici. Na divoko, bez omáčky. Ona si totiž vrazila trn, rána jí zhnisala a kopyto se jí pak trochu stáhlo. Tu stopu poznám mezi tisíci. Ale hlavně, Ryzku musím dostat zpátky, i kdyby mě to život stálo! Pomůžete mi?“

„To se rozumí, kamaráde! Vždyť ti mizerové vytahali tyče a bůhvíkolik lidí už připravili o život. Jsou to vyvrhelové a my jen prospějeme lidstvu, když je pošleme do věčných lovišť.“

Lovci sledovali stopy. Stromů přibývalo a houština přecházela ve vysoký les. Po chvíli opatrné chůze se Tom zastavil a nasával vzduch.

„Clawsene, necítíte kouř? Stakemani se utábořili. Podíváme se po nich. Ale koně tu musíme nechat.“

Tom mustanga odvedl poněkud zpátky a přivázal ho ke stromu. Potom se oba muži plížili k místu, od kterého mezi stromy stoupal úzký sloupec dýmu. Brzy zahlédli i oheň, kolem kterého sedělo devět mužů. Oba stopaři je chvíli pozorovali.

„Je to dobrý,“ šeptal Tom, „ještě nepostavili stráže a koně mají sedla. Ale Ryzku odtud nevidím.“

Plížili se dál a dostali se do blízkosti frkajících koní.

„Tam je! A jéje, zbraně a váčky s nuggety jsou pořád u sedla. Takže by se to mohlo sfouknout bez výstřelu. Já popadnu Ryzku a vraníka vedle. Má na sobě celou loveckou výzbroj. Vy si vyberte také nějakého koně, nebo dva. Ostatní odvážeme a pustíme. Tak do toho! Jdem!“

Tom přiběhl ke koním, přeřezal provazy a údery dlaní je rozháněl. Pak vyskočil na Ryzku a druhého koně popadl za uzdu. Jack se mezitím zmocnil statného hnědouše. Ostatní koně poplašeně ryčeli a prchali. Jenomže náhlý hluk zvedl stakemany od ohně. Zazněly hlasité výkřiky a mezi stromy se objevily postavy. V čele

běžel statný chlapík s černými vousy a zřejmě se chtěl vrhnout na Clawsena.

„Pozor, Jacku,“ křikl Tom. „To je vůdce.“

Jackův tomahavk zasvištěl vzduchem a černovousý „tyčkař“ klesl k zemi.

„Rychle pryč!“ zavelel Tom.

Jezdci se dali na překotný útěk. Za nimi letěly nadávky a kolem hlavy jim hvízdaly kulky. Les koně v úprku sice zdržoval, ale jezdce bezpečně kryl. Bez sebemenšího škrábnutí dorazili k přivázanému mustangovi, osvobodili ho a se čtyřmi zvířaty pokračovali v úprku.

„Musíme ven, do prerie,“ volal Tom Summerland. „Než ti lumpové pochytají koně, bude ráno. Vsadím se o svou čepici, že máme vyhráno!“

2. Básník prerie

Na břehu Arkansasu, nedaleko městečka Stentonu, kde začínala prerie, se na koních projížděla společnost mladých lidí. Jedinou starší osobou byl obtloustlý muž, který seděl na pomalu krácejícím běloušovi, jenž si s mužem co do tloušťky příliš nezadal.

Rozvážný a klidný bělouš se náhle polekal a trhl sebou tak, že tlustého muže málem shodil. Zavinil to jiný kůň, který s mladou jezdkyní proletěl kolem bělouše.

„Stůj! Margit, proboha stůj!“ vykřikl tlustý muž. „Vždyť si srazíš vaz. A já si také málem polámal kosti.“

„Nebojte se o dceru, pane Olbersi,“ volal mladý jezdec, který se k polekanému muži přiblížil. „Je dobrou jezdkyní.“

„Pane Wilsons, dohoňte Margit a domluvte jí. Taková zběsilá jízda je nebezpečná. Copak je kovboj?“

Tlustý pan Olbers se rozhlédl, ale místo dcery spatřil zcela neznámého jezdce, který přijížděl z prerie.

„Podívejte se na toho muže,“ upozornil Olbers Wilsona.

„Určitě je pravý westman a dobrý jezdec, pozná se to podle držení těla. A přece jede pomalu, rozvážně. Vezměte si z něho příklad a nejezděte jako blázni. Zlámete si nohy i žebra.“

Wilson, poměrně mladý muž s hezkým obličejem, který zdobily černé vousy a poněkud hyzdila jizva na čele, zběžně pohlédl na blížícího se cizince a ušklíbl se:

„Pane Olbersi, to myslíte vážně? Máme si brát za vzor nějakého tuláka nebo traperu?“

„Neopovrhujte jimi. Jsou to dobří a odvážní chlapi. Hodně toho prožili. Kdyby se vám podařilo ho přimět, aby vyprávěl, mnohé byste se o prérii dověděli.“

„To není špatný nápad,“ pousmál se Wilson a pobídl koně, aby dohonil své mladé přátele.

„Dámy a pánové,“ oslovil je pobaveně, když se kolem něho shromáždili, „ted’ se trochu pobavíme. Vidíte toho sběrače bobříků? Navrhuji, abychom si z něho vystřelili. Budeme se mu obdivovat tak, že se před našimi spanilými slečnami začne červenat a zakoktavat.“

Několik mladíků zajásalo, ale Margit Olbersová zavrtěla hlavou:

„To by nebyla dobrá zábava. Nechte ho na pokoji. Myslela jsem, že jste džentlmeni. Vždyť by se ho vaše chování mohlo dotknout.“

„Dotknout?“ zasmál se Wilson. „Pro takového tuláka musí být ctí, že si ho slušní lidé všimnou a dají se s ním do hovoru. Pospěšte si.“

Obrátil koně a jel cizinci vstříc. Ostatní ho následovali, i Margit, ale ta se držela stranou.

Jezdec se k nim přiblížil na doslech, ale mladé společnosti si nevšímal.

„Hej, cizince,“ zvolal Wilson, „vy v tom sedle snad spíte. Co se vám stalo, nehledáte náhodou včerejší den?“

Jezdec se vzpřímil a pohledy obou mužů se střetly. Wilsonovi neušlo, že se cizinci v očích zablýsklo.

„Přeju dobrý den, dámy a pánové,“ pozdravil neznámý jezdec. „Nespím, jenom sním. Sním o poušti, o ztracených tyčích a ukradených nuggetech. Pochopil jste to, pane? Buďte zdraví!“

Cizinec chtěl pokračovat v jízdě, ale Wilson se mu postavil do cesty.

„Okamžik ještě. Co nám to povídáte? Měl byste to vysvětlit.“

„Proč?“ pousmál se traper. „Řekl jsem, co jsem chtěl říct a pojeďu dál. Vy mně v tom nezabráníte.“

Wilson znejistěl, zbledl rozčilením a výhružně zvedl bičík:

„Řekl jsem, abyste mluvil. Nařizuji vám to, nebo...“

„Nebo – co?“ ozval se cizinec.

„Žádám vysvětlení!“ zasípal Wilson.

„Tak dobře, tady je!“

Neznámý jezdec pobídl koně, a když se mustang jediným skokem octl u Wilsona, pěst cizince se vymrštila. Wilson se po zásahu do brady skácel ze sedla do trávy.

Lovec se rozhlédl a klidně řekl:

„Žádá si ještě některý z pánů vysvětlení?“

Celá společnost mlčela.

„Well. Nemáme si tedy už co říct. A ten pán na zemi bude přišťe snad zdvořilejší. Sbohem, pánové! Na shledanou, dámy!“

Cizinec, kterým nebyl nikdo jiný než Jack Clawson, pohlédl krátce na Margit Olbersovou a smekl klobouk. Hned si ho však zase nasadil a ujížděl k městu.

U prvního hostince zastavil, sestoupil z koně a vešel dovnitř. Dříve, než si něco poručil k jídlu, vypůjčil si místní noviny a zahloubal se do nich. To vzbudilo pozornost, protože traper, který čte noviny, je velkou zvláštností a divem.

Po chvíli čtení si zavolal číšníka a zeptal se:

„Kdo je Mother Smolly?“

„Vy ji neznáte? To jste tu zřejmě poprvé. Zkrátka Mother Smolly je matka Smolly. Vdova, poctivá a hodná ženská. Pronajímá pokoje.“

Jack poděkoval a znovu si přečetl inzerát: Hledáte volný pokoj? Dotazy u Mother Smolly.

Jack Clawson se vyptal, kde matka Smolly bydlí, a hned se k ní vydal. Její dům našel v hezké a klidné ulici. Když zazvonil, otevřela mu tmavá dívka, která ho zavedla k asi čtyřicetileté, obtloustlé mulatce.

„Četl jsem váš inzerát, paní...“

„Říkají mi matka Smolly. Hm, tak vy hledáte pokoj. Ale já ho kdekomu nepronajmu. Kdo jste? Lovec? Traper?“

„Ted’ ano. Byl jsem ve Skalnatých horách a na prérii. Tam můj oblek poněkud utrpěl. Ale tady se dám do pořádku. Jen co se tu usadím.“

„Zůstanete ve Stentonu?“ vyzvídala žena. „Proč právě tady?“

„Prozradím vám to. Ve Stentonu je tiskárna a vydavatelství.“

„Vy jste novinář? Nebo dokonce literát?“

„Tak trochu. A občas ještě cestuji, abych měl o čem psát. Jmenuji se Jack Clawsen.“

„Cože?“ podivila se žena. „Pojďte dál.“

Když vešli do pokoje, matka Smolly přistoupila ke knihovně a vytáhla z ní jednu knížku.

„Písňe prérie,“ četla z titulního listu. „Napsal Jack Clawsen. To jste vy?“

„Ano.“

„Opravdu? Ach, tahle kniha, vlastně všechny knihy mi zůstaly po manželovi. Byl velký čtenář. Musíte se k nám nastěhovat, pane Clawsene. Ukáži vám byt.“

„Rád se podívám.“

Matka Smolly ožila a zářila. Vedla Jacka do prvního poschodí a ukazovala mu pokoj.

„Zde je ložnice a tady obývací pokoj s balkónem. Nerušeně tu můžete pracovat. A stravovat se u mne také můžete.“

„Dobře, pokoje jsou hezké, líbí se mi tu. Kolik budu platit?“

„O tom se dohodneme později. Hlavně, aby se vám zde líbilo a abyste se cítil jako doma. Všechno, co potřebujete, vám obstaráme.“

„Ale ještě mám koně,“ poznamenal Jack. „Zůstal u hostince.“

„V pořádku, na dvoře jsou stáje. Můžete si ho sem přivést.“

„Děkuji, hned pro něj dojdu.“

Během dne se s pomocí krejčího a holiče stal z Jacka Clawsena zcela jiný člověk. Změnil se tak, že ho bytná Smolly málem nepoznala.

Ještě téhož dne zašel k majiteli tiskárny, který vydával noviny Ranní pošta stentonská a Večerní pošta stentonská. Vydavatel Jackovo jméno znal a srdečně ho uvítal. Když se dohodli na spolupráci, zeptal se Jack, kde bydlí advokát Bill Summerland.

Na jeho bratra, veselého a statečného Toma nemohl Jack zapomenout. Po zdolání pouště a dobrodružství se stakemany se rozloučili v Prestonu na Red Riveru, protože Jack chtěl ještě navštívit indiánské území, zatímco Tom už mířil ke svému bratrovi do Stentonu.

Advokátovu adresu získal, ale ani jednoho z bratra tam nezastihl. Oba byli ten večer pozváni k bankéři Olbersovi.

Jack Clawsen se tedy vrátil do svého bytu a do noci psal. Chtěl zachytit své dojmy z posledních toulek divočinou. Přestože pilně pracoval, všiml si, že v protějším osvětleném domě je rušno. Proto záclony ve svém pokoji raději zatahl.

*

V domě bankéře Olberse se sešla početná společnost. Byli tu mladí přátelé bankéřovy dcery Margit, kteří se zúčastnili jezdeckého výletu, advokát Bill Summerland i jeho bratr Tom. Na bratrovo naléhání si po dlouhé době vzal společenský oblek, ale dobře se v něm necítil. Přesto byl hlavní osobou večera a neustále musel vypravovat o svých zlatokopeckých dobrodružstvích ve Skalnatých horách a na zpáteční cestě. Popisoval tedy příhodu v nevlídné poušti.

„A víte, kdo mě zachránil? Jeden spisovatel. Jinak by mě roztrhali kojoti a supové. Ano, nevívejte se tak udiveně. Spisovatel a básník. Také jsem si myslel, že tihle lidé vzhlížejí jen ke hvězdám a čichají ke květinám. Jenomže tenhle spisovatel byl správný a odvážný chlapík.“

„Jápak se jmenoval? Neznáme ho?“ zeptal se tlustý bankéř. Clawsen, Jack Clawsen. Opěvuje přírodu, hory a řeky, ale pěsti má tvrdé. Přesvědčil jsem se a můžu to odpřisáhnout, dokonce na svou čepici.“

„Jack Clawsen?“ podivil se bankéř Olbers a ukázal na svou dceru Margit. „Tamhle sedí jeho ctitelka. Víím, že napsal Písně prerie a nějaké povídky. Snad je dobrým americkým autorem, ale já si víc cením básníků italských a španělských.“

„Tohle posoudit nemůžu,“ potřásl Tom hlavou, „nevím, jestli jeho rány byly italský, americký nebo eskymácký, ale stály zato, to mi můžete věřit. Přesvědčil jsem se o tom, když jsme přišli ke stakemanům pro ukradené nuggety. To vám taky musím vypravovat.“

Když vyličil dobrodružství s tyčkaři, ještě poznamenal:

„Možná, že Jacka osobně poznáte. Má sem do Stentonu namířeno, protože je tu tiskárna.“

Hosté se rozcházeli a dělili do menších skupinek. Margit se následující zábavy neúčastnila. Vyprávění trapera Torna ji zaujalo a připomnělo slova neznámého jezdce, který se střetl s Wilsonem. Manipulace s tyčemi a ukradené nuggety. O tom přece jezdec mluvil. Proč? Zdá se, že mezi ním a Wilsonem se něco událo.

Margit vstala a vyhledala Torna Summerlanda.

„Říkal jste, že Jack Clawsen přijede do Stentonu.“

„Ano, přijede, slečno Olbersová.“

„Nemohl byste mi ho trochu popsat?“

„Samozřejmě, můžu. Vyšší, štíhlá postava, vlasy plavé, oči šedomodré, ústa normální, zuby zdravé. Oděv lovecký, kožený, potřhaný. Klobouk plstěný, bezbarvý. Boty odřené, popraskané. Kůň hnedka s bílou lysinou. Zbraně – dvojka, kulovnice, nůž, tomahavk a laso. Zvláštní znamení – píše básně a bije stakemany. Tak! Teď na něho můžete vydat zatykač, protože popis je přesný.“

Margit získala jistotu, že ranní jezdec, se kterým se setkali za městem, byl Jack Clawsen, a tak poznamenala:

„Přivedete ho k nám na návštěvu, až přijede?“

„Pochopitelně, slečno Olbersová. Přivedu ho tak jistě, jako se nikdy neodloučím od své čepice.“

*

Jack Clawsen vstal od psacího stolu, přistoupil k oknu a odhrnul záclonu. V protějším domě se stále ještě svítilo a dveře na balkón byly otevřené. V pokoji u knihovny stála dívka a hledala nějakou knihu. Když ji vytáhla, usedla a začala číst.

Dívka Jacka zaujala. Vzal si dalekohled a podíval se do protějšího okna. Nemýlil se, byla to dívka, kterou dopoledne viděl na pokraji prerie ve společnosti mladých jezdců.

Zamyšleně přecházel po pokoji, pak usedl znovu ke stolu a cosi psal.

„Je to dobré, nebo ne,“ ptal se sám sebe, když skončil. „Nejlepší bude, když to hned odevzdám. Zítra bych už na to mohl mít jiný názor.“

Vzal si klobouk a vyšel do noci. Mířil k tiskárně a doufal, že se tam pracuje na ranním vydání novin. Nemýlil se, budova byla otevřená. Odevzdal tedy svůj příspěvek a vracel se domů.

V temném výklenku před domem zahlédl dva stíny. Stíny muže a ženy.

„Kdo je tu?“ zeptal se Jack.

„Já, Sára,“ ozval se ženský hlas.

„Jaká Sára?“

„Služebná matky Smolly.“

„Ach tak, dobrou noc,“ pousmál se Jack. Ta dívka – míšenka ho přece uváděla k bytně.

Vešel do domu a po dlouhé, dobrodružné době konečně zase jednou usínal v pohodlné posteli.

3. Podvodník s jizvou

Druhý den po ránu přistoupil Jack Clawsen k oknu a byl příjemně překvapen. Na balkóně protějščího domu seděla známá dívka ve společnosti tlustého muže, který četl noviny.

Jde asi o jejího otce, pomyslel si. A podobný tloušťák se včera projížděl za městem, nedaleko mladé společnosti. Asi to byl on.

Vtom kdosi zaklepal. Byla to služebná Sára a přinášela mu snídani. Jack poděkoval a přitom mu neušlo, že děvče se nemá k odchodu.

„Něco mi chceš říct?“ zeptal se.

„Ano, pane, mám k vám prosbu,“ řekla služebná nesměle. „Neříkejte matce Smolly, že jste mě večer viděl s mým...“

„Nevím, proč bych o tom mluvil. Byl to tvůj nápadník? Kdopak je to?“

„Bohatý plantážník z Texasu, jmenuje se Fred Wilson. Chodívá k bankéři Olbersovi, co bydlí naproti. A tak si mě všiml...“

„Olbers? To je ten tlustý pán, co sedí na balkóně?“

„Ano, pane. A vedle něho sedí Margareta, jeho dcera. Chodívá k nám, matka Smolly jí říká Margit.“

Jack byl rád, že se dověděl jméno dívky, ale přesto se ještě zajímal o nápadníka Freda. Upoutalo ho, že se zná s Olbersonovými.

„Fred je opravdu bohatý?“

„Moc bohatý, našel hodně zlata. A jeho nevlastní bratr v Mexiku je také bohatý. Fred za ním pojede kvůli nějakému obchodu.“

„A jak se ten bratr jmenuje?“

„Antonio Molez, je starostou v Morelii. Pane, splníte mou prosbu?“

„To se rozumí, ale ty o naší rozmluvě Fredovi také nic neříkej.“

Sára odešla a Jack pohlédl z okna. Ale Margita a její otec už na balkóně nebyli. Rozhodl se tedy, že se znovu podívá za Tomem Summerlandem.

Margit na balkóně nemohla být, protože se právě chystala do města a při té příležitosti zaskočila k matce Smolly.

„Vítám tě, Margit,“ volala paní domu. „Proč jsi včera nepřišla?“

„To víš, teto, chystali jsme večírek. A byli jsme na vyjíždce. Radost jsem z toho neměla. Otec pozval zase Wilsona. Prý kvůli obchodu, jenomže já ho nesnáším. Je nafoukaný...“

„Chápu tě, taky jsem tu zažila pár nepříjemných nájemníků,“ vzdychla matka Smolly. „Mimochodem, bydlí tu nový člověk. A víš, kdo to je? Spisovatel Jack Clawsen.“

„Cože?“ užasla Margit. „On už přijel? A bydlí tady?“

„Ano, ano,“ usmívala se Smolly. „Tušila jsem, že tě to bude zajímat. Je to zajímavý a příjemný muž. – Počkej, někdo jde. Co když...“

Po schodech skutečně sestupoval Jack Clawsen, a tak matka Smolly mladé lidi vzájemně představovala. Oba byli překvapení a rozpačení.

„Vždyť my se známe,“ poznamenal Jack. „Včera jsme se potkali.“

„Nebylo to příjemné setkání,“ zachmuřila se Margit. „Stydím se, k čemu došlo...“

„Vy přece za nic nemůžete. Zapomeňte na to. Doufám, že se brzy zase uvidíme. A vašeho otce také musím navštívit, potřebuji si v bance otevřít účet.“

„Rád vás uvidí,“ ožila Margit. „Zná vaše knížky. Také je rád čte.“

„Také? Kdopak ještě?“

Dívka se zarazila a Jack, aby ji neuváděl do rozpaků, se s ženami rozloučil.

V domě advokáta Summerlanda se dozvěděl, že oba bratři jsou v klubu. Vydal se tam, a když v předsáli pročetl stanovy klubu, nechtěně vyslechl rozhovor, který se odbýval za závěsem.

„Přesvědčil jste mne, pane Wilson. Vložím do toho peníze. Neznám sice vaše majetkové poměry, ale doporučení hovoří ve váš prospěch. Podrobnosti dohodneme ještě dnes v bance. Kdy chcete odcestovat?“

„Co nejdřív, pane bankéři. Nesmíme ztrácet čas, protože by se mohli objevit jiní spekulanti. Ale rád bych se ještě zeptal... Však víte... Líbí se mi vaše dcera...“

„Milý příteli, můj souhlas byste dostal. Ale záleží na ní...“

Závěs se v té chvíli pohnul a muži vycházeli, aniž si Clawsena všimli. Byl to bankéř Olbers a muž s jizvou, se kterým se střetl včera za městem.

„Wilson,“ zabručel si pro sebe Jack. „Stejně jméno má nápadník Sáry. Navíc mi připomíná vůdce stakemanů, který mne připravil o tomahavk. A já myslel že jsem ho připravil o život.“

Jack ještě chvíli stál v předsáli a zatínal pěsti. Je to darebák, určitě je to darebák. Vyznává lásku Sáře a usiluje o Margit. Nepochybně má zálsuk i na bankéřovy peníze.

Nejraději by z klubu odešel, nechťelo se mu zůstat pod jednou střechou s Wilsonem, ale setkání s Tomem by jeho náladu mohlo vylepšit. Prošel několik místností a zahlédl ho. Vlastně zahlédl starou, nemožnou čepici, která trůnila na hlavě jednoho z džentlmenů. Musel to být Tom.

Zaklepal tedy muži v novém obleku na rameno. Muž vyskočil a zaujal bojové postavení.

„Co to znamená? Říkáte si o výprask?“ Byl to Tom Summerland.

„Kamaráde, už mě nepoznáváš?“ zvolal Jack.

Tom vytřeštil oči.

„Jacku, jsi to ty? Nepoznal jsem tě hned. Koukám, že ses taky vyfešákoval. Málem bych vsadil čepici na to, že jsem tě v životě neviděl.“

Tom sevřel Jacka v náručí tak prudce, jako kdyby ho chtěl rozmačkat. Hned ho však pustil a volal:

„Bille, kde jsi. Pojď se podívat na správného chlapa! Kdyby ho nebylo, supové by cupovali mě i tuhle čepici!“

Jack se seznámil s advokátem, ale dlouho se v klubu zdržet nemohl, musel ještě zajít do banky a tiskárny. Bratři Summerlandové ho tedy zvali k sobě na večeři.

„Tak vy jste Jack Clawsen?“ srdečně ho vítal bankéř Olbers. „Znám vaše zálesácké povídky a verše o prérii. Chcete si otevřít účet? Samozřejmě jsme vám k dispozici. Někoho mi připomínáte, neviděli jsme se už?“

„Bydlím proti vašemu domu. Ale nemyslím si, že byste mne tam zahlédl...“

„U matky Smolly jste se usadil? Dobře jste udělal,“ volal Olbers. „Musíte nás navštívit, když bydlíte tak blízko. Moje dcera Margit je totiž vaše čtenářka. Co kdybyste přišel ještě dnes?“

„Na večer jsem domluvený s přítelem Tomem Summerlandem. A kromě toho, s vaší dcerou jsem se dnes u matky Smolly potkal.“

„Opravdu? Přesto přijďte. A Toma vezměte s sebou.“

*

Wilson spěchal. Peníze a cenné papíry, které mu pro výhodný obchod bankéř Olbers svěřil, měl doslova v kapse. Zbývalo zabalit zavazadla, dostavit se na večírek k Olbersovi, kde měl dostat další akcie, a domluvit se se Sárrou. V tuto hodinu chodí na nákupy. Zastihl ji před jedním krámem.

„Sáro, musím s tebou mluvit,“ oslovil ji. „Odjíždím, možná navždy.“

Snědá dívka pobledla.

„Neboj se, chci tě vzít s sebou. Přemýšlel jsem o tom. Večer nech u vás otevřené dveře, abych za tebou mohl přijít. Domluvíme se.“

Fred Wilson zašel domů a vítězoslavně hodil na stůl bankéřovy peníze a cenné papíry. Pak se začal chystat na cestu.

Kvečeru se vydal k Olbersovým. Byl jedním z prvních návštěvníků a bankéř to uvítal.

„Poslyšte, příteli, včera jste se dopustil zpropadené chyby. Ten muž z prerie, jak jste si z něho chtěl tropit šašky, přijel do města. A víte, kdo to je? Novinář a spisovatel Clawsen. Byl v bance, někoho mi připomínal a teprve před chvílí jsem si uvědomil, odkud ho znám. To víte, včera vypadal jako traper. Proto jste se s ním střetl. Nevím, jak to probíhalo, nebyl jsem u toho, ale měl byste to vědět. A měl byste...“

„Nezáleží mi na nějakém pisálkovi,“ mračil se Wilson. „A nemusím se s ním tady ani setkat. Přišel jsem vlastně kvůli...“

„Já vím, tady ty akcie jsou. Snad bude opravdu lepší, když se nesetkáte.“

Wilson přijal od bankéře objemnou obálku a scházel do přízemí. V té chvíli se do předsíně nahrnulo několik hostů. Byl mezi nimi i Jack a Tom Summerland. Margit Olbersová je právě vítala.

„Tak mě tady máte, milostslečinko,“ hulákal Tom. „Ale jestli trapery a takovéhle čepice nemáte ráda, tak se bez protestu vytratím.“

„Jen zůstaňte,“ smála se Margit, „jste vítán. A vaše pověstná čepice taky.“

„Poprvé v životě mě mrzí,“ poznamenal truchlivě Jack, „že podobnou hučku nemám.“

Margit se rozesmála, ale vzápětí zase zvažněla.

„Před chvílí jsem si ve večerních novinách přečetla vaši báseň,“ řekla tiše Jackovi. „Nějak brzy jste se ve Stentonu rozkoukal.“

„Psal jsem ji včera v noci, a to jsem vás už několik hodin znal.“

„Snad nechcete říct,“ Margit se zarazila a zčervenala.

„Ano,“ zdráhavě se přiznával Jack, „je o vás a patří vám.“

V té chvíli, kdy stáli proti sobě v rozpacích, zazněl předsíní Tomův mohutný hlas:

„Zatraceně! Co to znamená? Jacku, koukni na toho chlapa! Znáš ho?“

„Myslím, že ano,“ klidně a chladně řekl Clawsen, když pohlédl na schodiště, po kterém sestupoval Wilson.

„Ať mě kojoti na místě sežerou, není-li to stakeman, který mě v poušti přepadl a okradl. Vidíte tu jizvu? Ta je přece od tvého tomahavku, Jacku. Hej, pane Olbersi, co tenhle lump u vás dělá?“

Nahore nad schody se objevil pobledlý bankéř, ale než něco mohl povědět, ozval se Wilson:

„Ten člověk se zbláznil! Poslyšte, ještě jedno slovo proti mně a postarám se, abyste dostal svěrací kazajku!“

„Tady jsou potřeba pouta,“ ostře odsekl Tom. „A dostanete je vy! Zavolejte šerifa!“

„Neslýchané,“ zasyčel vztekle Wilson, „jak se to chováte mezi džentlmeny?“

Margit vykřikla a přihlížející hosté jako by zdřevněli, protože Wilson v té chvíli sáhl do kapsy a v jeho ruce se objevil revolver. Clawsen byl ale naštěstí rychlý. Skočil na nebezpečného střelce a srazil ho tak prudce, že jeho tělo rozrazilo venkovní dveře. Wilson zmizel ve tmě.

Chvíli bylo ticho. Jack podpíral hroutící se Margit a Tom běžel pro vodu. Bankéř, který stál na schodech, se třásl. Přesto byl prvním mužem, který promluvil:

„Pane Clawsene, co jste to provedl? Takové podezření je šílenstvím!“

Nikdo mu neodpověděl. Jack a Tom odnášeli Margit do nejbližšího pokoje na pohovku.

„Pane Summerlande,“ znovu začal bankéř. „Lituji, že jsem vás pozval. To, co se tady stalo...“

„Vy pořád nic nechápete?“ mračil se Tom. „Je to největší darebák, jakého jsem kdy potkal. Vždyť je to stakeman – tyčkař, dokonce vůdce celé bandy! Vsadím na to svou čepici, a to je co říct. Zeptejte se Jacka, taky ho poznal.“

„Tom má pravdu,“ přikyvoval Jack. „Měl jsem ten dojem už včera, když jsme se viděli na pláni. Proto jsem mluvil o tyčkách a nuggetech.“

„Proboha, pánové,“ chytil se bankéř za hlavu, „máte důkazy? Měl jsem k němu důvěru a vaše obžaloba je tak strašná...“

„Jestli se nemýlím, ucházel se o slečnu Margit,“ poznamenal Jack. „A přitom měl poměr se služebnou Sárrou.“

„Strašné,“ zoufal si bankéř, „jestli je vaše obvinění oprávněné, je to katastrofa! Svěřil jsem mu peníze, papíry, padesát tisíc dolarů! Měl doporučení od firmy Harris a Thomson z Jefferson City.“

„Pochybuji, že je pravé,“ řekl Jack. „Ověřte si to.“

„Ztrácíme čas,“ houkl Tom. „Musíme ho chytit! A někdo by měl běžet pro šerifa.“

Jack chtěl také vyběhnout ven, ale Tom ho zarazil:

„Musíš tu zůstat. Kdo by se postaral o Margit? Olbers půjde telegrafovat do Jefferson City.“

Clawsen mlčky souhlasil. Ostatní muži se vyřítili do tmy.

*

Wilson zpočátku zběsile utíkal z města, brzy si však řekl, že je to nesmysl. Domů se sice vrátit nesmí, ostatně to ani není nutné, zavazadla si už naštěstí odnesl a schoval u přívozníka, ale dům matky Smolly by měl být otevřený. Opatrně se tedy přes dvory vracel, a když dorazil na místo, spokojeně se ušklíbl. Sára ho poslechla. Vplížil se dovnitř a vešel do její komůrky. Dívka si ulehčeně oddechla:

„Už jsem se bála, že nepříjdeš, že odjedeš beze mne.“

„Vždyť jsem ti řekl, že tě vezmu s sebou. Půjdeš? Jsi připravená?“

Dívka přikývla.

„Výborně. Půjdeš napřed a počkáš na mě u přívozu, ve vrbovém křoví.“

„Ale proč?“ divila se Sára. „Myslela jsem, že půjdeme spolu.“

„Mám dojem, že matka Smolly něco tuší. Musíme být opatrní, nepustila by tě. Ale ještě něco, bydlí tady nový chlap – Clawsen. Máš klíč od jeho pokoje?“

„U nás se nezamyká. A proč chceš klíč?“

„Z jeho pokoje je prý vidět na Olbersův dům. Potřebuji si něco zjistit. Klidně běž k přívozu, za chvíli tam přijdu. Ale pozor, ať tě

nikdo nevidí. A hlavně, kdyby se tě někdo na mě ptal, nic o mně nevíš!“

Sára přikývla a s připraveným rancem se vytratila z domu.

Wilson vešel do Clawsenova bytu a prohlédl ho. Svítit nemusel. Ozářená okna Olbersova domu poskytovala dostatečné osvětlení. V psacím stole objevil nějaké bankovky a Clawsenovy depozitní listiny. Vše sebral a strčil do kapsy, ale spokojený nebyl.

„Nuggety tu nemá,“ bručel si pro sebe. „Vzal si je asi ten druhý chlap.“

Dveře bankérova domu se v té chvíli otevřely a kdosi vyšel.

„Jde domů,“ řekl si Wilson. „Taky dobře. Vypořádám se s ním tady.“

Dole klaply dveře. Wilson se skrčil a vklouzl za psací stůl.

Jack nerad opouštěl Margit, ale napadlo ho, že musí vyzpovídat Sáru. Třeba o Wilsonovi ví, anebo se ten darebák dokonce u ní skrývá. Ne, to není možné, tak neopatrný není. Jack vstoupil do komůrky služebné; byla prázdná. Chtěl se hned vrátit k Olbersovým, ale ze zvyku vešel do svého bytu. Přistoupil k oknu a usmál se. Na balkóně bankérova domu stála Margit. Jako kdyby ho už vyhlížela.

Otevřel dveře na svůj balkón, vešel tam a vesele na Margit zamával. Dívka zvedla ruku a pozdrav opakovala. Uprostřed pohybu však strnula. Po oknech Jackova pokoje přešel stín a blížil se k mladému muži.

„Pozor!“ vykřikla. „Jacku! Je za tebou!“

Clawsen se rychle obrátil. Stála za ním postava s napřaženým nožem.

„Pomoc! Pomoc!“ křičela dívka, pološílená strachem o Jackův život. Zahlédla ještě, jak oba muži spolu zápasí, ale to už se obrátila, proběhla pokojem a běžela po schodech dolů, před dům. Přeběhla ulici, letěla vzhůru ke Clawsenově bytu a do pokoje vběhla ve chvíli, kdy Jack vycházel z balkónu do místnosti

„Jacku, nestalo se ti nic?“ třásla se děvče. „Proboha, to byla hrůza. Kde je ten ničema?“

„Je pryč,“ mračil se Jack. „Vytrhl se mi a seskočil dolů na ulici.“

„Ale ty krvácíš. Ukaž, máš nějaký obvaz?“

„To nic, je to jen škrábnutí. Pusť mě, musím za ním!“

„Ne, já tě nepustím!“ Margit se zavěsila na Jacka tak, že by se jí mohl zbavit jen násilím.

„Margit, prosím tě, uteče mi!“

„Ať uteče. Zemřela bych strachem, kdyby ses za ním pustil. Svlékni kabát, musím tě ošetřit.“

Clawson se podřídil dívce a nechal se ošetřovat. Wilson mu zasadil bodnou ránu do levé paže a pořezal ho na dlani. Když byly obvazy hotové, všimla si, že se raněný usmívá.

„Tebe to nebolí?“ divila se. „Směješ se jako kdyby...“

„Nesměju se,“ odporoval Jack. „Usmívám se, je mi dobře. Jsi u mne blízko, držíš mě za ruku a tykáme si. Co si můžu přát víc?“

Margit se začervenala:

„Tykáme si... Ani nevím, jak k tomu došlo. A držím tě, abys neutekl. Vždyť bys mohl cestou vykrvácet.“

„Margit, milá Margit, já tě mám rád. Ale nejen proto, že jsi mi zachránila život. Od chvíle, kdy jsem tě viděl na pláni, tě mám rád.“

4. Stopa vede do Mexika

Briga*) Union plula pod vlajkou Spojených států Mexickým zálivem. Silný severozápadní vítr se opíral do jejích plachet a loď s elegantně nakloněným trupem protínala dmoucí se vlny, které se měnily v pěnivou tříšť.

Loď mířila k Veracruz, odkud měla dopravit náklad barevných dřev do Galvestonu. Na palubě měla jen dva cestující, kteří právě pozorovali hravého delfína, jenž neúnavně doprovázel plachetnici.

Jeden z mužů byl oblečen do pohodlného šedého obleku a na hlavě měl lehký panamský klobouk. Druhý měl na sobě lovecký kabát s třepením a na hlavě nevídanou čepici, která po celou cestu vzbuzovala pozornost námořníků.

„Proklaté moře,“ huboval lovec, „houpe si s námi, že nevím, jestli mám žaludek v krku nebo až v botách. Budu šťastný, až pod

*) *plachetnice s ráhnovými plachtami na dvou stěžních*

nohama ucítím pevnou půdu.“

„Dočkáš se, Tome, za pár hodin na ní budeš stát. A jestli stihneme odjezd dostavníku, pozítří jsme v Mexiko City.“

„Však je nejvyšší čas, nebo nám ten ptáček zase někam uletí.“

„Má jenom jednodenní náskok. Myslím, že ho v Morelii u nevlastního bratra zastihneme.“

„Vsadím se o svou čepici,“ zabručel Tom, „že je to taky darebák, i když je prý starostou. A bude to vlastní bratr. Wilson je určitě vymyšlené jméno. Takže náš vůdce stakemanů bude taky Molez. Jé, jak já s ním zatřepu. Už kvůli tomuhle houpání na moři.“

„Hlavně, abychom z něho vytřepali peníze a papíry, co ukradl.“

„Jak mu jen mohl zkušený bankéř naletět?“ vrtěl hlavou Tom. „Jemu věřil a nám ne. Ale když u Harrise a Thompsona zjistil, že doporučení bylo padělané, tak byl na mrtvici.“

Uplynuly asi dvě hodiny a Union vjel do přístavu. Cestující muži se rozloučili s kapitánem Williamsem, který je na nákladní lodi svezl jenom proto, že se s Jackem dobře znal.

Dostavník do hlavního města stihli, a tak se brzy octli ve vnitrozemí. Tom Summerland mohl být spokojen, moře mu zmizelo z očí. Krajina, kterou dlouho cestovali, je velice často zaujala. Zvláště když míjeli rozeklané hory a z vyvýšené horské silnice shlíželi na blýskající se hladinu krásného jezera Tenochtitlan. Pak se silnice sklonila a mířila k hlavnímu městu.

Oba přátelé se rozhodli, že v městě zůstanou přes noc. Jednak si chtěli odpočinout a jednak chtěli zjistit, jestli se tu Wilson ještě nezdržuje. Cestou ke svému bratrovi musel jet přes Mexiko City. Muži se rozešli po městě a na úřadech, u velkých firem i v kavárnách se po něm poptávali, ale k žádnému výsledku to nevedlo.

Jack Clawsen zjistil, že chůze po městě je únavnější než chůze po prérii, a tak se odebral do parku, kde se procházely krásné Mexikánky. A když se vracel k hotelu, za oknem úzkého domu v jedné ulici zahlédl tmavou tvář, která mu připomněla Sáru.

„Bylo by to vůbec možné?“ ptal se sám sebe a vstoupil do domu. V přízemí potkal stařenu.

„Promiňte, nebytoval se zde v těchto dnech nějaký seňor?“

„Ano, ano, don Tomasio. Bydlí se svou ženou v prvním poschodí.“

Jack stoupal po úzkých schodech a pak klepal na nejbližší dveře. Ženský hlas ho pozval dovnitř. Jack otevřel dveře a spatřil služebnou od matky Smolly.

„Pan Clawsen,“ užasle zvolala Sára. „Kde se tu berete?“

„Divíš se, že? A lekla ses.“

„Kdepak,“ vrtěla dívka hlavou. „Naopak – mám radost.“

„Opravdu? To je dobře,“ pousmál se Jack. „Hledám Freda Wilsona, který si teď říká Tomasio.“

„Není tu, odjel k bratrovi do Morelie.“

„A kdy se vrátí?“

Míšenka neodpověděla a pátravě hleděla na Jacka.

„Sáro, musím slyšet pravdu.“

„Říkal, že za pět dnů.“

„Nechal tu zavazadla? A dopisy, listiny? Kde jsou? Ukaž mi je.“

„To nejde, to nesmím,“ polekala se dívka. „Zamkl je do skříně. Ani já si je nesmím prohlížet.“

„Tak si pomůžu sám.“

Jack uchopil pohrabáč, špici vrazil do skuliny skříně a dveře klidně vypáčil. Sára jen zděšeně přihlížela. Dole pod prádlem objevil větší tobolku. Byly v ní peníze, šeky, Oldersovy cenné papíry i Jackovy depozitní listiny. Jack ji spokojeně zastrčil do kapsy.

„Pane Clawsene,“ vykřikla dívka. „Co to děláte?“

„Nic z toho mu nepatří, Sáro, Wilson je podvodník a zloděj. Můžu ti ty papíry ukázat. Patří Olbersovi a mně. Vloupal se do mého bytu.“

Ve skříně byly ještě další listiny. Dopisy, různá doporučení a náčrty k nim. Na některých papírech byly sloupce stejných podpisů. Bylo jasné, že Wilson si je zkoušel, aby mohl doporučení padělat. Jacka však nejvíce zaujal dopis s červeným datem. Psal ho Wilsonův bratr Antonio Molez a vyskytovalo se v něm známé jméno s hraběcím titulem.

„Sáro, mluvil s tebou Wilson o hraběti Hermanovi?“

Dívka zavrtěla hlavou a Jack si dál prohlížel skříň. Dole byla zamčená zásuvka. Také ji vypáčil. Byly v ní kožené váčky se zlatým prachem a nuggety.

„Tohle všechno uloupil poctivým zlatokopům,“ mračil se Jack. „A nejhorší je, že se jim to už nedá vrátit.“

„Fred, že by kradl a loupil?“ dělala se Sára, ale přesto tomu začínala věřit. Vzpomněla si, jak se zajímal o Clawsenův byt.

„Říkám ti pravdu, Sáro. Dokonce je to vrah. Mne taky chtěl zabít. Žádné plantáže nemá a v době, kdy si tě získal, ucházel se ještě o slečnu Margit. Až by tě nepotřeboval, odvrhl by tě.“

Dívka se vrhla s pláčem na pohovku a zakryla si oči.

„Vzpamatuj se, Sáro, tady nemůžeš zůstat.“

„To je hrozné,“ naříkalo děvče, „strašné, já mu všechno věřila a matku Smolly jsem opustila. Co teď se mnou bude?“

„Půjdeš se mnou,“ uklidnil ji Jack. „Vezmi si své věci.“

Dívka poslechla a Jack do jejího rance přidal váčky se zlatem. Pak se vytratili z domu a zamířili k hotelu.

„No ne, to se ti podařil lov,“ zářil Tom. „Za to bys zasloužil mou čepici.“

„Obávám se, že by sis to v poslední chvíli rozmyslel,“ smál se Jack a Tom mu dal za pravdu.

Teprve potom Jack vytáhl zajímavý dopis, který našel ve skříni. Vysvítalo z něho, že Antonio Molez spolu s bratrem Wilsonem – Tomasiem chtějí přepadnout hraběte Ventura Hernana a unést jeho manželku. Vlastně ho přepadne pouze Molez, zatímco Wilson bude předstírat, že ho zachraňuje. Takže hraběte, který rozhoduje o přidělování pozemků v Mexiku, by si získal a zavázal. Oba podvodníci by tímto způsobem přišli lacino k vzácné půdě a navíc by ještě získali výkupné za hraběnku.

„To jsou ale špinavci,“ odplivl si Tom. „Musíme jim to překazit. Jen je divné, že Wilson takový usvědčující dopis nezničil.“

„Každý zločinec udělá chybu,“ podotkl Jack. „Musíme varovat hraběte.“

„Člověk s takovou funkcí hodně cestuje,“ uvažoval Tom. „A při té příležitosti ho přepadnou. Vsadím na to svou čepici! Víš co,

Jacku? Nabídneme mu doprovod, a tak celou bandu dostaneme. I povedeného zachránce.“

„Souhlasím. Ale celá věc spěchá, Wilson na pět dní zmizel. V téhle době k přepadení a únosu zřejmě dojde.“

Přátelé ubytovali Sáru v hotelu, a třebaže už bylo šero, vydali se hledat palác hraběte Hernana. Našli ho, ale honosná budova byla temná a nedobytná. Muži se tedy vrátili do hotelu, upozornili Sáru, že časně ráno odjedou a nakázali jí, aby nevycházela ven. Zlato, peníze a listiny, které Jack zabavil Wilsonovi, ukryli v hotelovém trezoru a šli spát. Chtěli vstávat co nejdřív, ale únava z předcházejícího cestování zapracovala, takže se probudili za bílého dne.

Okamžitě se opět vydali k paláci. Správce panství, kterého našli v odlehlých stájích, jim řekl, že hrabě s manželkou a sluhou časně ráno odjeli na koních směrem k Morelii. To byla zneklidňující zpráva, museli rychle jednat. S pomocí správce získali koně a spolehlivého průvodce, což zabralo nějaký čas, ale Jack doufal, že hrabě nespěchá, poněvadž on i jeho manželka byli už starší lidé.

„Do Morelie vás doprovodím rád, señoři,“ řekl jim průvodce za městem, „Ale do Querétara nebo do Guanajuata bych s vámi nejel.“

„Proč?“

„Tam se na cestách vyskytují lupiči. Minulý týden tam přepadli a pobili celou karavanu. A co je platné, že za nimi poslali vojenský oddíl na koních? Banditi zmizeli, jako kdyby se do země propadli.“

Clawsen se zachmuřil a popoháněl koně k rychlejší jízdě.

Přes pobořený most přejeli řeku Cutzamalá a octli se v písečné rovině poseté balvany. Náhle se Jack zastavil. V písku spatřil stopy tří koní. Nepochybně šlo o výpravu hraběte Hernana.

Poznenáhlu se začaly objevovat křoviny, pak stromy, nakonec celý les. Byli to staletí velikáni, takže se mezi nimi projíždělo docela snadno.

A tu se Clawsen zarazil znovu. Zdálo se mu, že slyší poděšený ženský hlas. I Summerland to volání zaslechl.

„Kupředu,“ vykřikl. „Už k tomu došlo! Dostaneme je!“

Rítily se za hlasem po měkké půdě, která tlumila úder kopýt, a brzy se octli na planince, kde spatřili houf mužů se začerněnými

obličej. Dva drželi zmítající se ženu a další doráželi na bránící se muže.

Jack vytáhl pistoli a dvěma dobře mířenými ranami zneškodnil únosce hraběnky. Tom zatím spustil střelbu do ostatních útočníků. A když seskočili z koní, nemuseli už střílet. Lupiči, překvapení nečekaným útokem, zmizeli v lese.

„Jste v pořádku, pane hrabě? I vy seňoro?“ volal Jack, zatímco Tom se vrhl do křoví, jestli se tam neskrývá Wilson.

„Děkujeme vám, pánové,“ vzpomatoval se nepatrně zraněný hrabě. „Jsme velkými dlužníky. Naštěstí jste přišli včas. Jinak bychom byli ztraceni.“

„Ne, o vaše životy jim nešlo, done Hernano. Měli spadeno pouze na peníze. Přesněji řečeno na výkupné a půdu.“

„Jak tomu mám rozumět?“ divil se hrabě. „Vy mě znáte? A jak všechno víte?“

„Vysvětlíme vám to později,“ rozhlížel se Jack. „Teď bychom měli spěchat pryč. Tome, neviděl jsi koně?“

Koně hraběte a hraběnky byli zastřeleni a kůň sluhy, stejně jako zvířata pobitých lupičů, utekl při bitce do lesa. Tom se sluhou a průvodcem se je vydali hledat a hraběnka zatím ošetřovala manžela. Jack z mrtvých koní sundával sedla a zavazadla. Přitom si všiml, že jednomu padlému banditovi se zachvěla víčka.

„Tenhle snad ještě žije,“ volal Jack. K ležícímu lupiči se začerněným obličejem přistoupil hrabě a vykřikl:

„Proboha, vždyť vypadá jako... Ale to není možné. Musíme mu umýt obličej.“

Jack na to obětoval vodu z polní láhve a hrabě užasle pokračoval:

„Je to on. Zdá se to neuvěřitelné, ale je to starosta Morelie.“

„Antonio Molez,“ dodal Jack. „Vůbec mě to nepřekvapuje.“

Voda raněného lupiče poněkud vzpomatovala.

„Smilujte se,“ zašeptal. „Zachraňte mě...“

„Obávám se, že je to s vámi vážné,“ řekl Jack a podržel mu před očima dopis, který vytáhl z kapsy. „Psal jste to?“

„A-ano.“

„Kde je váš bratr?“

„Ta-tady někde. V lese. Měl – hraběte – vysvobodit. Chtěl jsem... Smilujte se...“

Z úst Antonia Moleze se vyvalila krev. Byl mrtev.

Jack předal Molezův dopis hraběti a údaje v něm několika větami doplnil.

„Santa madona,“ křížoval se hrabě, „co ti dva všechno napáchali. Kdekdo vám musí být vděčný. Byli bychom rádi, kdybyste se stali našimi hosty.“

„Děkujeme za nabídku, těší nás,“ mírně se uklonil Jack. „Ale nejdříve musíme dostat druhého Moleze.“

Trojice mužů se mezitím vrátila s pochytanými zvířaty a se sdělením, že v okolí se žádný bandita a tedy ani Wilson nepotuluje.

„Tome,“ chmuřil se Jack. „Wilson se na útěku zastaví buď v Morelii nebo v Mexiko City. Do Morelie pošlu sluhu a ty bys měl jet do hlavního města. Sára ti řekne, kde s Wilsonem bydlela.“

„Hrome, to je nápad,“ volal Tom. „Už se na to setkání těším. A moje čepice taky!“

S Tomem se do Mexiko City vrátil průvodce, který naříkal, že už ani tahle cesta není bezpečná. Jack sice tvrdil, že po dnešní události přepadý ustanou, ale průvodce tomu nevěřil.

Potom Jack narychlo sepsal zprávu pro velitele policie v Morelii, hrabě ji podpisem stvrdil a jeho sluha tam urychleně napřed ujížděl. Jack a manželé Hernanovi upevnili zavazadla na nově získané koně a vydali se do Morelie také.

Když se blížili k městu, jel jim už hraběcí sluha naproti a volal:

„Mají ho! Bránil se prý jako ďábel, ale už je ve vězení. Máte se dostavit na velitelství policie.“

Velitel uvítal hraběte Hernana i Jacka. S povděkem přijal usvědčující dopis Antonia Moleze a vyzval hosty, aby se posadili do vedlejší místnosti.

„Nechám tu otevřené dveře,“ dodal, „takže výpověď zatčeného uslyšíte.“

Potom si muže, kterého policisté zatkli v domě starosty Moleze, nechal přivést do kanceláře. Netrvalo to dlouho a dovnitř v doprovodu policisty vešel spoutaný muž s černými vousy a jizvou na čele.

„Co zase chcete?“ neuctivě vyjel na velitele. „Doufám, že mě už konečně propustíte.“

„Já se budu ptát,“ klidně řekl velitel. „Jméno?“

„Tomasio Molez. Už jsem to říkal.“

„Odkud jste sem přijel?“

„Z Brazílie. Už dvanáct let tam žiju. Jsem tedy brazilským občanem a obrátím se na naše vyslanectví se stížností. Bude to mít pro vás nemilé následky.“

„Nebylo by lepší, kdybyste se obrátil na vyslanectví Spojených států amerických?“

„Proč? Nechápu...“

„Protože tam vás budou znát spíš než na brazilském zastupitelském úřadu. Fred Wilson. Co říkáte tomu jménu?“

„Kdo je to? Neznám ho.“

„Tak vám o něm něco povím. Je to zloděj, lupič, stakeman, vrah. Člověk nejhoršího druhu.“

„A co je mi do něj?“

„Tomuto člověku je určen dopis vašeho bratra.“ Velitel po těchto slovech zatčenému ukázal dopis, který získal od Jacka Clawsena.

„Pořád vám nerozumím,“ namítal poněkud pobledlý muž. „Včera jsem přijel k bratrovi, ale nebyl doma. Nevím, kde je, nic o něm nevím. A nechápu, proč jste mě zatkli.“

„Tak si sem pozveme dva pány,“ řekl velitel a zašel pro Clawsena a hraběte Hernana.

„Neznám je,“ zarputile zahučel zatčený, když vešli.

„Nepřetvařujte se, Wilson,“ zvolal ostře Jack. „A nelžete! Vaše hraje u konce.“

„Vy chcete tvrdit, že mě znáte?“ ohradil se nařčený.

„Bohužel. Většího zločince jsem nepoznal.“

„Pak jste lhář,“ nervózně se zasmál Wilson, „nebo blázen.“

„Tak končíme,“ úsečně a přísně řekl velitel. „Máme ještě další svědky. Ale ty vám představí policie v Mexiko City.“

Druhý den vyjel z morelijské věznice ozbrojený doprovod se spoutaným a k sedlu přivázaným vězněm. Uzda jeho koně byla přivázaná k sedlu jednoho policisty.

Daleko za městem v nepřehledném terénu náhle zazněla střelba. Poddůstojník velící eskortě a dva policisté spadli z koní. Zarachotily další výstřely a zmatená stráž se rozptýlila.

Muži se začerněnými obličejí obklopili vězně a rychle mu přerezávali pouta.

„Caramba,“*) vykřikl, „Už jsem myslel, že jste na mě zapomněli. Co je s Antoniem? Proč tu není?“

„Je mrtvý, nepřežil to,“ mračil se jeden z banditů. „Musíte rychle pryč. Doporučuju Veracruz, v přístavu má hospodu můj bratranec. Jmenuje se Saldano. Pomůže vám z Mexika.“

„To potřebuju,“ ušklíbl se Wilson a prohledával brašnu mrtvého poddůstojníka. „Jenom si vezmu papíry, které se mě týkají, a věci, co mi zabavili. Měl jsem mezi nimi pár nuggetů.“

Když našel, co hledal, vyšvihl se na připraveného koně a volal:

„Žijte blaze, seňorové! Ať se vám živnost daří! Mne hned tak neuvidíte!“

Trhl uzdou, ostruhami pobídl koně a krajina ho pohltila.

5.Ostrov pro zločince

Francesco Saldano byl známý jako velmi zbožný člověk. Zároveň se však o něm vědělo, že miluje svůj měšec, jehož obsah neustále rozmnožoval.

Bylo parné odpoledne a hostinský Saldano se zachmuřeně díval na přístav. Jediný host nesesedl ve výčepu a z přístavu nikdo nepřicházel.

Ale z vnitrozemí se jakýsi cizinec přece jen přihnal.

„Je to hostinec seňora Saldana?“ zeptal se na prahu výčepu.

„Ano, já jsem Saldano. Ale proč přicházíte bez božího pozdravení?“

„Jděte s tím k čertu. Na to nemám čas.“

„Upozorňuji vás,“ řekl hostinský, „že vstupujete do domu zbožného křesťana.“

) čti karamba – hrome

„Pro mne za mne modlete se třeba do aleluja, ale já spěchám. Mimochodem, když tak toužíte po pozdravu, jeden mám vyřídit. Od vašeho bratrance Miguela.“

„Ale? Copak dělá? Bůh mu žehnej! Máte s ním obchody?“

„Mám, ale teď se potřebuju dostat na moře. Co nejrychleji a beze všech formalit. Rozumíte mi?“

„Jak bych nerozuměl! Vždyť přicházíte od Miguela. Nebude to jednoduchý, ale vyznám se v tom. Co budete pít, seňore?“

„Cokoliv ostrého. A nalejte si taky.“

Hostinský přinesl láhev, naplnil dvě sklenice a řekl:

„Mohu vás dostat do Galvestonu. To už je Amerika. Ale má to háček.“

„Chápu,“ ušklíbl se Wilson a sáhl do kapsy. „Měl bych tu tři nuggety. Stačí?“

Hostinský Saldano je potěžkal v dlani a řekl:

„Stačí, ale myslel jsem na jiný háček. Je to nákladní loď.“

„To by nevadilo,“ mávl muž. „Jen abych nebyl nápadný.“

„Nebudete. Potřebují totiž lodníka. Troufnete si na to?“

„Proč ne, párkrát jsem byl na moři.“

„Tak je všechno jasný. Tu loď najdete v přístavu. Je to americká briga, jmenuje se Union a kapitán je Williams. Jeden z jeho mužů tady práskl do bot, takže potřebuje náhradu. Ale je to pedant, měl byste mít námořnický oděv a dobrý papíry

„Jistě se v tom vyznáte,“ přimhouřil Wilson oko. „Za oblek vám dám koně.“

„Koně? Co bych s ním dělal. Pojd'te se mnou a připravte si deset dolarů,“ řekl Seldano a zavedl ho do komory, kde visely nejrůznější součásti námořnické výstroje.

Wilson mu dal bankovku a převlékl se.

„Je z vás dokonalý námořník,“ pochválil i hostinský.

„A co ty listiny?“ zeptal se Wilson.

„To je zlé. Já je vlastně nemám, ale jeden chlápek si je tady schoval. To víte, bude chtít odškodné.“

„Kolik?“

„Jedete na sever, musíme se řídit americký kursem. Sto padesát dolarů.“

„Saldano,“ neudržel se Wilson, „jste mizera!“

„Když mizera, tak mizera. Bude to za dvě stě padesát dolarů. Berte, nebo to bude ještě dražší.“

„Dám vám sto padesát.“

„Řekl jsem dvě stě padesát. Ani o cent míň.“

„Jděte k čertu! Tady jsou peníze!“

„Zapomněl jsem na pití. Ještě pět dolarů.“

Wilson vztekle zaplatil a hostinský přinesl námořnický průkaz. Nový majitel ho zběžně prohlédl. Zněl na jméno Frank Holborn. Popis osoby příliš neodpovídal, ale kapitán snad na detaily nehledí. Už se chystal k odchodu z výčepu vyřídoucha, avšak Saldan se ještě ozval:

„Počkat, aby vás kapitán přijal, musíte mít ode mne papírek.“

„Tak ho napište.“

„Napíšu, proč ne. Ale víte, co mě stálo námahy, než jsem se s boží pomocí naučil psát? Měl byste obětovat deset dolarů.“

„Tady jsou,“ zaskřípal zuby Wilson, „a řeknete-li si ještě o cent, poznáte, jak jsou moje pěsti tvrdé.“

Hostinský naškrábal několik řádků, listí podal Wilsonovi a řekl mu jedinou větou: „Bůh vás provázej!“

Wilson spěchal k přístavu. Koně nechal u hostince. Nechtělo se mu ho už hostinskému nabízet. Moc dobře věděl, že starý šejdíř by mu za něj nic nedal.

Kapitán Williams si přečetl lístek od Saldana, prohlédl průkaz a zkoumavě pohlédl na uchazeče. Popis moc nesouhlasil, ale nijak se k tomu nevyjádřil.

„Well, беру vás. Ale upozorňuju, že vyžaduju pořádek a snášenlivost mužstva. A vy zrovna na to nevypadáte...“

„Proč myslíte, kapitáne?“

„Koukám na tu jízvu.“

„Kapitáne, to byli Indiáni. Nějaký čas jsem byl v prérii.“

„Hm, to mění situaci. Jděte za kormidelníkem, se vším vás seznámí. Ráno vyplouváme.“

*

Kapitán Williams byl zodpovědný muž. Pozdě večer si vzpomněl na vyprávění přítele Clawsena. Usedl a napsal mu dopis.

Ráno před vyplutím ho odevzdal na přístavním úřadu. Snad ho Clawsen dostane. Říkal přece, že se do Veracruzu vrátí a na úřadě se bude ptát, kdy připluje Union. Domlouvali se na tom, Williams slíbil, že by ho odvezl zase zpět do Spojených států.

Ale stačí dopis? Celá situace by se měla nějak vyřešit. Kapitán přemýšlel a něco ho napadlo. Trochu by si zajel, ale pro Jacka by to měl udělat. Připsal tedy k dopisu důležitý dodatek a ráno dopis odnesl na úřad.

Potom Union vyplul. Počasí bylo krásné a vítr příznivý, takže cesta rychle pokračovala.

Kapitán si zavolal kormidelníka a zeptal se:

„Jak se vám líbí nový lodník?“

Kormidelník si jazykem přehodil žvýkáci tabák z levé tváře do pravé a řekl:

„Hm, snad byl na moři, ale vyšel ze cviku.“

„To je vidět. Ale co mu říkáte jako člověku?“

„Aha, tak zamilovat bych se do něj nemohl. Má takový číhavý, nepřijemný pohled.“

„Dobře poslouchajte, kormidelníku,“ zašeptal kapitán. „Držte se poněkud na východ. Vysadíme ho cestou.“

„Vysadíme? Kde?“

„Na nejzápadnější ostrůvku před ústím Mississippi.“

Žvanec tabáku se přestěhoval do levé tváře.

„Sire, nemám do toho co mluvit, ale vysazují se jen vzbouřenci.“

„Mám k tomu vážný důvod. Všechno se pak dozvíte.“

„Yes, sire, chápu.“

Briga se poznenáhlu začala stáčet k východu. Kvečeru kapitán zahlédl úzký pruh země.

„Franku Holborne, připravte se,“ zavolal na nového lodníka. „Půjdete na pevninu.“

„Co tam budu dělat, sire?“ nechápal Wilson.

„Doprovodíte mne.“

Briga stáhla plachty a zakotvila. Kapitán s Wilsonem vstoupili do člunu, kde byl připravený soudek s vodou a pytel sucharů. Potom zamířili k ostrovu.

„Vyneste potraviny na pevninu,“ poručil kapitán, když dorazili k břehu.

Lodník poslechl. Pak zvedl hlavu a viděl, že se člun vzdaluje. Překvapeně křikl:

„Co se děje, kapitáne?“

„Zůstanete na ostrově,“ odpovídal Williams. „Jistě víte proč.“

Wilson se lekl, až se zapotácel a zpočátku ze sebe nemohl vypravit ani slovo. Pak začal chrlit nadávky a kletby, ale to už byl člun z doslechu.

*

Z poštovního dostavníku, který dorazil do Veracruz, vystoupili Jack Clawsen, Tom Summerland a dívka Sára.

„Konečně,“ vydechl si Tom. „Nikdo mě už do té bedny nedostane. I kdybych měl přijít o svou čepici.“

Jack byl značně rozmrzelý. Opouští Mexiko a Wilson je na svobodě. Podaří se policii nebezpečného stakemana dopadnout? Jack o tom pochyboval.

Když se všichni tři ubytovali v hotelu, zašel do přístavního úřadu, aby se poptal, kdy přípluje Union kapitána Williamse.

„Propásli jste ho,“ řekl úředník. „Ale kapitán tu zanechal dopis. Nejste náhodou pan Clawsen?“

Jack přikývl, dostal dopis a s nesmírným údivem ho četl. Kapitán Williams nečekaně zasáhl do Wilsonova případu. Na základě Jackova vyprávění ho napadlo, že nový lodník je hledaný muž s jizvou. Vymyslel si tedy plán, jak by ho Jack a Tom mohli dostat. Snad vyjde.

Když udivený Jack dopis dočetl, upozornil úředníka na závěr:

„Podívejte se, kapitán Williams tu žádá, abyste mi vyšli vstříc.“

„Ano,“ kývl úředník, „naznačoval mi to také. Co potřebujete, pane Clawsene?“

„Lod'. Pojede teď někdy do New Orleansu lod'? Ale s kapitánem, který by uskutečnil neobvyklý zásah.“

Když Jack několika slovy vysvětlil, o co půjde, úředník řekl:

„Nejvhodnější by byl Manhattan. Odjíždí zítra ráno, ale hlavně, kapitán téhle lodi se velice dobře zná s Williamsem. Udělá pro jeho přátele vše, co bude možné.“

Jack spěchal do přístavu, aby si s kapitánem Manhattanu promluvil. Dobrá nálada, se kterou přiběhl do hotelu, svědčila, že dobře pořídl.

„Cože? Zítra vyplouváme?“ bručel Tom. „Zařekl jsem se, že mě na moře už nikdo nedostane.“

Když se však dozvěděl, jaké dobrodružství na ně cestou čeká, už neprotestoval.

*

Druhý den, když Manhattan vyplul, přistoupil Tom Summerland ke Clawsenovi a zeptal se ho:

„Jacku, jsme už na širém moři?“

„Samozřejmě, proč se ptáš?“

„Protože teprve na širém moři ti mám předat dárek od paní hraběnky.“

Udivený Jack převzal balíček. Uvnitř byla malá kazeta, která ukrývala prsten s diamantem.

„A hrabě Hernano ti posílá dopis,“ pokračoval Tom.

Jack otevřel obálku a vytřeštil oči:

„Co je ti, kamaráde?“

„Neuvěřitelné! Majetkové právo na deset leguí*) pozemků. To je strašná rozloha. Člověče, nakonec ze mne bude mexický farmář! Proč jsi mi to neřekl dřív? Odmítl bych...“

„Právě proto jsem ti vše měl dát až na širém moři,“ smál se Tom. „Abys to nemohl vrátit.“

Modrá, průhledná mořská hladina se zakalila. Loď se blížila k ústí Mississippi. Kapitán přišel k Jacku Clawsenovi a řekl:

„Pojďte na příď, za chvíli budeme u západního ostrůvku.“

Než se tam Jack dostal, ozvala se hlídka ze stožáru:

„Muž na pevnině! Mává na nás!“

Plachetnice ještě malou chvíli pokračovala v plavbě. Když zakotvila, odrazil se od ní člun se čtyřmi veslaři. Trosečníka přivezli na loď a uvedli ke kapitánovi, který se zeptal:

„Kdo jste?“

„Tom Hellword, pocházím z Georgie.“

***) stará španělská míra**

„Jak jste se dostal na ostrov?“

„Naše plachetnice Mermaid ztroskotala v bouři. Já jediný se zachránil.“

„To jste tu dlouho. Kdypak byla naposled bouře!“ divil se velitel Manhattanu. „Ale co soudek a pytel sucharů?“

„Vyplavilo je moře.“

„Opravdu? Jak se jmenoval kapitán?“

„Smith.“

„Poslyšte, nebyl to Williams z Unionu?“

Wilson leknutím zbledl.

„Briga Union se totiž potřebovala zbavit jakéhosi Franka Holborna. Neznáte ho?“

„Ne. Říkám vám pravdu a žádám, abyste mě odvezli do nějakého přístavu. Do té doby budu lodi pracovat.“

„Uvidíme, na palubě zatím zůstanete. Hlaste se na přídi.“

Muž vykročil, ale vzápětí mu na rameno dopadla těžká ruka. Ohlédl se a leknutím vykřikl. Stál za ním Tom Summerland.

„Tak co, Wilsone, Molezi, Holborne, Hellworde, či jak se ještě jmenuješ? Mimochodem víš, jak ti říkám já? Kojot. Kojotem jsi v poušti, na prérii, ve městě i na moři. No, kojote, proč jsi pospíchal z Mexika?“

„Je to on, kapitáne,“ ozvalo se z druhé strany.

Wilson se prudce otočil a spatřil Jacka Clawsena.

„Popadněte ho, mládenci,“ poručil kapitán Manhattanu.

Trosečník se nečekaně shýbl, popadl ležící tyč a skočil k Jackovi:

„Ty pse...“

Tom od boku vystřelil. Wilsonovi vypadla tyč, tělo se otočilo kolem své osy a dopadlo na palubu.

„Skočil mi do rány,“ zamumlal Tom. „Mířil jsem mu na nohu.“

„Sám se odsoudil k smrti,“ poznamenal kapitán. „Sepíšeme protokol.“

*

Tri cestující se z New Orleansu plavili menší lodí po Mississippi a potom po Arkansasu. Ve večerních hodinách vystoupili na přístavišti v Stentonu.

„Konečně na pevné zemi,“ bručel Tom. „To jsem si oddechl. A moje čepice taky.“

Tom šel nocovat k bratrovi a Jack zamířil k svému bytu. Dívka vedle něho nešťastně klopýtala a vzlykala. Bála se, že ji matka Smolly už do služby nevezme.

„Kdo je?“ ozvala se bytná, když Jack zazvonil. „Už je pozdě.“

„Clawsen. Doufám, že jste mi ještě nedala výpověď.“

Dveře se prudce otevřely.

„Pane Clawsene, vítám vás. Konečně...“

„Někoho vám vedu,“ dodal Jack a popostrčil před sebe dívku, která se trásla strachem.

„Sára! To je překvapení! Už jsem se bála, že se ztratila! Pojd'te dál...“

Jack rozpačitě ustoupil a ukázal na protější dům:

„Ještě musím něco odevzdat.“

„Něco odevzdat?“ zasmála se matka Smolly.

„Spíše byste si měl někoho vyzvednout. Každou chvíli se tady na vás ptala.“

Jack potlačil úsměv a vykročil k domu bankéře Olberse. Vtom se shora z balkónu ozval chvějící se dívčí šepot:

„Jacku, jsi to ty?“

„A-ano,“ zadrhl se Jackovi hlas. „Přinesl jsem panu bankéři jeho majetek.“

Ozval se dupot střevíčků. Pak se venkovní dveře rozlétly a Margit vyběhla ven. Otcova tobolka s listinami a bankovkami ji pranic nezajímala.

„Pane Clawsene,“ ozvalo se po chvíli za jejich zády, „už jste se vrátil?“

„Ano, a všechno jsem přinesl.“

„To se musí oslavit!“ zaradoval se bankéř. „Zítřka...“

„Oslaví se něco jiného,“ volala Margit. „Naše zasnoubení!“

„Když zasnoubení, tak zasnoubení,“ potřásl hlavou Olbers. „Ale nezapomeňte pozvat Torna Summerlanda. A jeho čepici taky!“

KONEC

Karel May: Jednooký Joe, ilustrace Zdeněk Burian; Karel May: Muž ze Staked Plain, ilustrace Miloš Novák; kreslený seriál Kapitán Nemo na motivy románu J. M. Trosky (druhá část), ilustrace Miloš Novák • Dálky – edice dobrodružné četby, 1991 • Vydalo vydavatelství a nakladatelství Magnet-Press, Vladislavova 26, 113 66 Praha 1 • Adresa redakce: Dálky, Jungmannova 24, 113 66 Praha 1, telefon 26 15 51 • Šéfredaktor Jiří Stegbauer • Grafická úprava Jarmila Pospíšilova • Výhradní práva na veškeré ilustrace Zdeňka Buriana (s výjimkou děl vědecky spojených s prehistorií) jsou smluvně zadána, bližší informace v redakci Dálky 0 Rozšiřují: PNS, knihkupci, kolportéři a vydavatelství Magnet-Press 9 Informace o předplatném podává a případné reklamace vyřizuje oddělení administrace vydavatelství Magnet-Press, Jungmannova 24, 113 66 Praha 1, tel. 26 06 51 • Tisk Jihočeské tiskárny, České Budějovice, provoz 1 9

Nezávazná doporučená spotřebitelská cena 12 Kčs ke dni vydání

